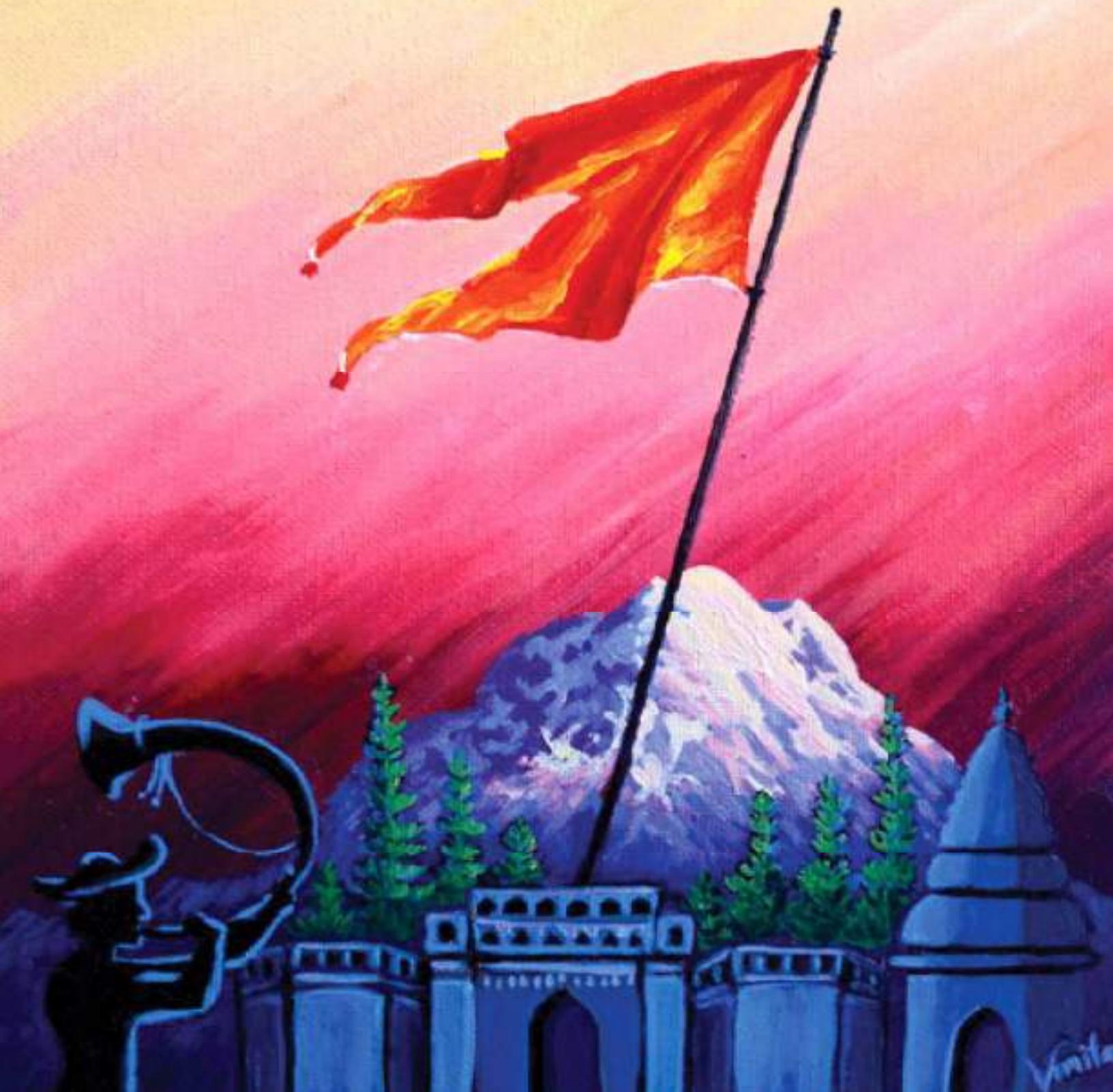

सारथी विशेषांक

२०१८

सिअँटल् महाराष्ट्र मंडळ

INDIAN CUISINE

REDMOND
425-641-4442

BOTHELL
425-481-6900

FOODS

REDMOND
425-861-3800

BOTHELL
425-483-3000

VIDEO

REDMOND 425-881-6925

BAKERY

REDMOND 425-881-6284

CHAT & SWEETS

REDMOND 425-881-6284

mayuri
FAMILY
OF
BUSINESSES

THANK YOU FOR
YOUR CONTINUOUS
PATRONAGE TO
OUR FAMILY OF
BUSINESSES

MAYURI FAMILY OF BUSINESSES
www.mayuriseattle.com
1.800.874.5593

सारथी

संपादिका - सविता धनेश्वर

उप-संपादिका - धनश्री केळकर

अश्विनी देवधर

लिपिक टंकलेखन - सविता धनेश्वर

अश्विनी देवधर

अंकरचना व सजावट - सविता धनेश्वर

मुख्यपृष्ठ संकल्पना - विनिता मोहिते

छपाई व्यवस्थापन - सविता धनेश्वर

प्रकाशक - सिअंटल महाराष्ट्र मंडळ

मुद्रक - MGX Copy, San Diego, CA

या अंकात व्यक्त झालेल्या मतांशी संपादक सहमत आहे असे नाही. कृपया अधिकृत परवानगीशिवाय या अंकातील साहित्य पुनर्मुद्रित करू नये ही नम विनंती. जागा व वेळेअभावी काही साहित्याचा या विशेष अंकात समावेश करत आला नाही त्याबदल आम्ही दिलगिरी व्यक्त करत आहोत. या अंकात प्रसिद्ध करण्यात आलेल्या काही साहित्यात जरुरीनुसार बदल करण्यात आलेले आहेत. हा अंक आपल्यापुढे ठेवताना त्यात कोठेही तुटी राहू नयेत यासाठी आम्ही विशेष काळजी घेतलेली आहे, तरीपण आमच्या नजरचुकीने काही तुटी व मुद्रणदोष राहिले असल्यास आपण मोठ्या मनाने आम्हाला क्षमा करावी. धन्यवाद!

आपले नम,

संपादक मंडळ

Copyright © Seattle Maharashtra Mandal

अनुक्रमणिका

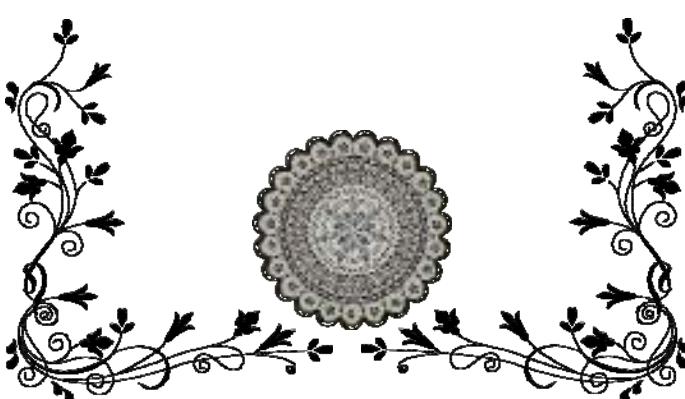
कथा

ग्रंथ वाचनाची सुरवात - अरुण निसरगंड	७
मी एक पुस्तक प्रेमी - अक्षय पुरुषोत्तमजी रांडड	९
बोटांचे ठसे - मृणाल तक	११
माझी पंचविशी - पराग कुळकर्णी	१४
हे जीवन सुंदर आहे - मोनाली थिंगळे आदक	१५
जगी सर्व सुखी असा कोण आहे - रंजना जोशी	१६
रंग, सौंदर्य, औदार्य आणि अपघात - सविता धनेश्वर	१९
आजी-आजोबा यांस - प्रिशा पारिख	२७
उत्क्रांतीवाद - अनंत अवधूत	२८
स्वतःशीच - अश्विनी देवधर	२९
स्वामी तिन्ही जगाचा - विरेंद्र पाटील	३०
दादा रेण्यांच्या आठवणी - विनायक अग्निहोत्री	३३
रुडॉल्फ, सॅटा व गदिमांचा राजहंस! - श्रद्धा कुलकर्णी	३६
चीटर टीचर्स - विरेंद्र पाटील	३९
खिचडी ते पोंगल - प्राजक्ता घाटपांडे	४०
Important Medical Information - Dr. Shaila Kode	४३
Skating - Esha Harwalkar	४५
Happiness 1st - Vinay Kshirsagar	४७

काव्य

शून्य - निलेश कुलकर्णी	१३
खेळ बर्फाचा - कादंबिनी धारप	१८
झोप व जांभई - सविता धनेश्वर	१८
अक्षरगाणे - मृणाल तक	२०
अरुण उषेच्या गुलाब गाली - विनायक अग्निहोत्री	२८
शेवटचं पान - धनश्री केळकर	३०
स्वप्नजील - धनश्री केळकर	३१
बाळ कृष्ण - अश्विनी क्षीरसागर	३१
अमेरिका - मंगला फाटक	३१
Price Tag, पत्र - केतन जोशी	३२
गुलाब - मंगला फाटक	३४
निर्वाण - कादंबिनी धारप	३५
चाफा - अश्विनी देवधर	३५

चुका, अंतरीचा आत्मा - आरती लोटलीकर	३७
I am a trader and I sell - Tanisha Kshirsagar	४२
पाककला	
Vidyachi Panne - Deepali Jodh	४२
Makyache Sandan - Deepali Jodh	४२
Tilgul Lado - Aai Angolkar	४४
Chirote - Deepali Jodh	४६

मन आनंद तरंग रौप्य महोत्सवी दंग

संपादकीय

प्रिय वाचकहो,

सर्वप्रथम आपल्यासर्वांना गुढीपाडव्याच्या आणि मराठी नववर्षाच्या हार्दिक शुभेच्छा!! २०१८ साल आपल्या सगळ्यांसाठी जरा जास्तच खास आहे असे म्हणावे लागेल कारण ह्या वर्षी आपले सिअंटल् महाराष्ट्र मंडळ २५ वर्ष पूर्ण करत आहे. २५ वर्षांपूर्वी लावलेले हे इटुकले रोपटे आता एन तारुण्यात पदार्पण करत आहे. त्याचा बहरलेला डोलारा अगदी ऐटीत पुढचे पाऊल टाकत आहे. या रौप्य महोत्सवी वर्षापर्यंत पोचता पोचता आपल्या मंडळाने अनेक कुटुंबियांना एकत्र आणून एक छान एकत्र कुटुंबपद्धतीचे घट्टदार जाळे विणले आहे. नुसतेच जाळे विणले आहे असे नाही तर त्यावर वेळोवेळी मराठी सण आणि मराठी सांस्कृतिक कार्यक्रम साजरे करून त्याची खूप छान वेलबुट्टीपण रेखाटली आहे. या आनंदी कुटुंबात अगदी इटुकल्या-पिटुकल्यांसह वयोवृद्धांपर्यंत साज्या जणांचा समावेश आहे. कोणताही सण असो वा कोणताही सांस्कृतिक कार्यक्रम असो त्याच्या तयारीला या कुटुंबात सगळ्यांचीच अगदी लगीन घाई चाललेली असते, संक्रांतीपासून ते पार नाताळापर्यंत!

तर अशा या मंडळाचे हे रौप्य महोत्सवी वर्ष साजरे करण्यासाठी या समारंभाचे आयोजन केले आहे. आणि त्यानिमित्ताने या सारथी अंकाचा हा विशेषांक आपल्यासाठी तयार केलेला आहे. आपल्या या एकत्र कुटुंबामध्ये काही हौशी लेखिकांनी, लेखकांनी, कवयित्रींनी आणि कवींनी आपले लेखन या अंकात सादर केले आहे आणि हो एका छोट्याशया बालिकेनेपण आपल्या सुंदर हस्ताक्षरात भारतातल्या आपल्या आजी-आजोबांना मराठीतून पत्र लेखन केले आहे. आमची खात्री आहे या अंकातले हे सारे लेखन आपल्याला आवडेल.

जाता जाता.....या सारथी अंकाच्या पूर्णत्वाला ज्यांचे ज्यांचे हातभार लागले त्या सर्वांचे मी मनापासून आभार मानते. वाचकहो, या अंकात शुद्धलेखनाच्या चुका न होण्यासाठी आम्ही आमच्याकडून सर्वतोपरी प्रयत्न केले आहेत. पण नजरचुकीने काही चुका राहून गेल्या असतील तर मोठ्या मनाने आम्हाला माफ करावे!

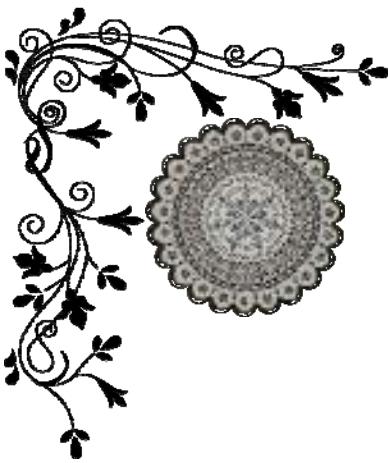
धन्यवाद!

आपली,

सविता धनेश्वर

मन आनंद तरंग रौप्य महोत्सवी दंग

Namaskar,

Congratulations to Seattle Maharashtra Mandal on completing 25 years! Milestone moments like these provide a time for reflection.

When we moved to the Seattle area in 1994 with a 4-month-old son in tow, I knew immediately that getting involved in the SMM community was the right choice for my family. Through events like Sankranti, Ganapati celebrations, Picnics and Diwali programs we have made lifelong friends who are like our family now. Despite being raised in the US, my kids had the opportunity to experience Marathi culture. They put on several skits. They begrudgingly attended poetry recitals. They eventually helped organize the Yuva Mandal activities. Just as it did for me and my husband, the SMM community created a space for them to make friends and to be comfortable with their identities within the larger American community. They say it takes a village to raise kids. SMM has been that village to my family.

SMM's strength derives directly from the people involved. As is clear today, the greater Seattle area is packed with Marathi people working in a variety of industries, who are bonded by a common culture and a passion for our music, our drama and our arts. For the enthusiastic bunch in our community that are so artistically talented, SMM has provided opportunities to practice their creative pursuits. For those of us who prefer to sit in the audience, we've loved supporting our friends' programs over the years. This common pursuit of the practice, preservation, and appreciation of our culture has resulted in the formation of a very special community. And of course, our more talented friends make sure the rest of us have constant access to quality Marathi entertainment. We're not stuck waiting for an artist to travel here from outside Seattle.

Around 10 years ago, the SMM community came together as one big family to host the Bruhan Maharashtra Mandal. It was an amazing experience and one that put the strength of this community on display. Through the hard work of dozens of volunteers, we pulled off a memorable event which people still talk about. And of course, while not everyone can volunteer for SMM activity planning, simply showing up to support the planned events like BMM and today's gathering goes such a long way to preserving and building this community.

In this spirit of volunteering, mutual support for one another and a focus on celebrating our Marathi roots, I truly hope that SMM will continue to grow and flourish in coming years. I have been a member of the SMM community for 24 years of its 25 years. I am excited for our generation to pass the torch on the next generation – we have high hopes that you will continue to be part of this community and take it to next level. Thanks for giving me an opportunity for being the convener of this SMM Silver Jubilee.

Manjusha Deo
Convener

मन आनंद तरंग रौप्य महोत्सवी दंग

नमस्कार मंडळी!

मंडळाच्या रौप्य महोत्सवी वर्षा मला सिअंटल् महाराष्ट्र मंडळाचे अध्यक्षपद भूषवता आले हा मी माझा मान समजतो. आधी मी माझे नाव आणि लोकांना पडणाऱ्या प्रश्नाबद्दल सांगतो - कैरमकोंडा हे आंध्र प्रदेशातील तेलंगाणामध्ये आडनाव आहे. मी (आणि माझे वडील) मुळचे सोलापूरचे असून hybrid मराठी/तेलुगू आहोत (आपली मुळे जशी आता American/मराठी आहेत ना तशी).

असौ, आता मंडळाबद्दल - मंडळ प्रचंड मोठे झाले आहे, प्रत्येक कार्यक्रमामध्ये भरपूर नवीन घेहरे पाहायला मिळतात हयाचा खुप आनंद होतो. मंडळ फक्त काही लोकांचा मक्ता आहे असा जर कोणाचा समज झाला असेल तर तो चुकीचे आहे - हे कोणाच्याही घरचे कार्य नाही, सगळ्यांचे आहे आणि सगळ्यांनी आपापला वाटा उचलायचा आहे. एक feedback मिळत राहतो की, आम्हाला कोणी ओळखत नाही त्यामुळे आम्ही येत नाही. आपल्याला ही प्रतिमा खोडून टाकायची आहे.

हया पंचविसाव्या वर्षी, मी सगळ्या मराठी बांधवांना एकत्र बोलवू इच्छितो - घला, आपल्या पुढच्या पिढीसाठी एकत्र येऊ आणि पुढच्या २५ वर्षांची स्वप्ने बांधू. हयासाठी काय करता येईल आम्हाला कळवा. दुसरा मुद्दा - वर्षानुवर्ष आपण आपले मराठी सण, संस्कृती आणि कार्यक्रम साजरे करत आलोय(आणि पुढेही करू). पण आपण जिथे राहतोय तिथल्या less privileged लोकांसाठी काय करतोय त्याची जागरूकता फारच कमी आहे. आपले SMM युवा मंडळ दरवर्षी Northwest Harvest आणि Relay For Life साठी volunteering करतात. हे उपक्रम सर्वांसाठी उपलब्ध असून सगळे सहभाग घेऊ शकतात. हयावर्षीपासून आपण Hopelink साठी Food/Supplies ही collect करतोय आणि हयासाठी community कडून आम्हाला एकदम छान प्रतिसाद मिळाला. गेल्या वर्षी Bellevue Square mall ने पहिल्यांदाच दिवाळी साजरी केली आणि Seattle मध्ये इतक्या Indian origin संस्था असूनही SMM ला सहकारी-यजमानपदाचा मान दिला, ही आपल्या सगळ्यांसाठी अभिमानाची गोष्ट आहे. Redmond Town Center नेही नाताळ समारंभ, Redmond Lights मध्ये SMM ला booth देवून इथल्या लोकांसमोर SMM ची ओळख करून देण्याची संधी दिली. असल्या कामांमध्ये सहभाग वाढवण्यासाठी आम्ही हया वर्षी community outreach नावाची योजना सुरु केली आहे आणि कार्यकारी समिती मधील एक सभासद हया कामांसाठी वाहिला आहे. तसेच, आपल्या community मध्ये जे ज्येष्ठ नागरिक आहेत त्यांना बन्याच वेळेला कार्यक्रमांबद्दल फार उशिरा कळते आणि चांगली तिकिटे आधी संपत्तात. आम्ही हया वर्षी senior citizen correspondence program चालू केला, ज्यामध्ये आम्ही अशा ज्येष्ठ नागरिकांना फोन करून माहिती कळवू.

आता, हया वर्षीचा आढावा. रौप्य महोत्सव एकच उत्सव नसून वर्षभर आम्ही त्या तोडीचे कार्यक्रम देण्यासाठी काम करत आहोत. आपली संक्रांत एकदम जोरात चालू झाली. तब्बल २५ stalls आणि जवळ जवळ ४५० लोकांनी हजेरी लावली आणि सभासदत्व संख्या ४२५ ला पोहोचली. लोकांनी Housie, संगीत खुर्ची आणि इतर खेळांचा मनस्वी आस्वाद घेतला. असे लोकांचे आनंदाने भरलेले घेहरे पहिले की आम्हा कार्यकर्त्यांना कष्टाचे चीज झाल्यासारखे वाटते. उरलेले वर्षही नाटके, US Talent संगीत कार्यक्रम, Redmond Talent नाटक, SMM Talent Show, पिकनिक, Kids Camp, गणेशोत्सव, kids Talent Show, दांडिया, दिवाळी अशा कार्यक्रमांनी महिन्याला एक (किंवा जास्त) हया दराने भरलेला आहे. हया वर्षी आम्ही जवळपास सगळे कार्यक्रम आधीच जाहीर करतोय, म्हणजे तुम्हाला आपले calendar आताच mark करून ठेवता येईल.

घला तर, महाराष्ट्रपण साजरे करू, मराठीपण साजरे करू, तुमचे प्रेम मंडळाला असेच लाभेल हीच इच्छा! मनःपूर्वक धन्यवाद!

आपला विनम्र

प्रविण कैरमकोंडा

अध्यक्ष, सिअंटल् महाराष्ट्र मंडळ २०१८

ग्रंथवाचनाची सुरुवात

"दिसामाजी काहीतरी लिहावे" हा समर्थाचा उपदेश मला पाळता आला नाही. पण त्यांनी "दिसामाजी काहीतरी वाचावे" असा उपदेश केला असता तर तो मी तंतोतंत पाळता आहे असे म्हणायला हरकत नाही. माझे वाचन दांडगे आहे किंवा होते. हल्ली कमी झाले असले तरी वाचता यायला लागल्यापासून वाचाव्यात त्या सर्व आणि वाचू नये अशा बन्याच गोष्टी मी वाचल्या आहेत.

मी पहिले पुस्तक कुठले वाचले हे आठवणे शक्यच नाही बहुतेक मराठी शाळेतली एखादी अंकलिपी असावी. माझ्या लहानपणी आपल्या मुलांना असतात तशी Cat In the Hat, Green Eggs and Ham अशी पुस्तके मिळत नव्हती. शाळेत अ-अननस ते झ-झबले असे तक्ते व "मगन हरण बघ. हरण धर" अशी वाक्ये असलेली पुस्तके आठवतात. काना, मात्रा, वेलांटी नसलेला मगन कधी भेटला नाही. त्या मानाने झबले तेव्हाही इंटरेस्टिंग वाटायचे. या मुलाचे पाय पाळण्यात दिसले नाहीत तरी मॉन्टेसरीतच दिसायला लागले हे नक्कीच.

आपल्या अमेरिकेतल्या शाळेत भरपूर पुस्तके असतात. सिटी आणि काउंटी लायब्ररीतून हवी तेवढी पुस्तके नेता येतात. भारतात तसा प्रकार नव्हता. नगर शहरात "अहमदनगर जिल्हा वाचनालय" होते. म्हणजे संबंध नगर जिल्ह्यातले एकमेव. सोसायटी हायस्कुलमध्ये आठवऱ्यात एकच तास वाचनासाठी असायचा. शाळेत चाळीस-पन्नास पुस्तके होती. त्यात वाचण्यासारखी दहा-बाराच. बाकी सगळी गांधी नेहरूंची चरित्रे. म्हणजे वर्षात पाच-सहा पुस्तके वाचून व्हायची.

तरी माझे वाचन "दांडगे" कसे झाले याचे कारण म्हणजे नशीब. लहानपणी उनाड असलेल्या वडिलांनी चौथीतच शाळा सोडून दिली होती. त्यामुळे नोकरी मिळायची शक्यता नव्हतीच. म्हणून बरेच व्यवसाय केले. शेवटी दुकान काढले ते चांगले चालले. आईला वाचनाची आवड होती. दुकानात विकायला असलेल्या बन्याच गोष्टीत वर्तमानपत्रेही होती. घरी मासिकेही खूप यायची. वाचनाची सुरुवात तिथूनच झाली असावी.

दै. सकाळ, प्रभात, तरुण भारत, महाराष्ट्र टाइम्स, लोकसत्ता, संदेश ही सर्व मराठी वर्तमानपत्रे (म्हणजे त्यातल्या नाटका-सिनेमांच्या जाहिराती) व इंग्रजी यायला लागल्यावर Times of India, Indian Express, Free Press Journal इ. इंग्रजी वर्तमानपत्रे रोज वाचून व्हायची. शिवाय स्त्री, किल्स्कर, मौज, सत्यकथा अशी मासिके व त्यांचे आणि इतर बरेच दिवाळी अंकांची रेलचेल असायची.

झ-झबल्याचे आकर्षण होते त्यात स्त्री मासिकाने आणाखी भर घातली.. त्यामुळे अगदी लहान वयात स्त्री या विषयावरची नको ती माहिती झाली. त्यावर कळस झाला अमेरिकेत आल्यावर प्लेबॉय वाचायला लागल्यावर. त्यातली आर्टिकल्स आणि इंटर्व्हॅयू अगदी वाचनीय असतात हे आताच नमूद करून ठेवतो. उगीच घरी संशयकल्लोळ नको. ते ही मासिक आता बंद होणार आहे असे वाचले एकंदरीत वाचनाचा झास होत आहे ही फारच खेदाची गोष्ट आहे.

वाचलेल्या सर्व पुस्तकांची लांबलचक यादी करायची नसली तरी अशा लेखात पुस्तकांची आणि लेखकांची नावे येणारच, त्यातली बरीच हा लेख वाचणाऱ्यांना माहित असतील. नसली तर ते वाचक Gen Xers , Millennials असतील आणि माहिती असले तर ते वयोवृद्ध नसले तरी ज्ञानवृद्धतरी असतील. मराठी मिडीयममध्ये शिक्षण झाल्यामुळे बहुतेक वाचन मराठीच झाले, सुरुवातीला तरी.

म्हणजे बिरबल आणि बादशाहा, राजपुत्र ठक्सेन, अल्लादिन, चांदोबा मासिक. या सगळ्यात चांदोबा मासिक फारच influential ठरले कारण त्यात पंचतंत्र, वेताळाच्या गोष्टी, चाणक्यनीती, बोधिसत्वाच्याच काय पण होमरच्या इलियडच्या मराठी अनुवाद दर महिन्याला असायचा. त्यातली चित्रेही रंगीत छान असायची. इलियडमध्यल्या Helen of Troy मराठीतली "त्रिभुवनसुंदरी", खरंच त्रिभुवनसुंदरी सारखीच दिसायची. त्यामुळे दर महिन्याला येणाऱ्या चांदोबाची मी चातक चाकोरी सारखी वाट बघत बसायचो.

मला सहा मोठे भाऊ. त्याचा फायदा म्हणजे त्यांनी मोठे असताना वाचलेली पुस्तके मला मी लहान असतानाच वाचायला मिळायची. पुण्याला गेले की येताना ते चांगली पुस्तके आणत. त्यात साने गुरुजींच्या "गोड गोष्टी" होत्याच. पण शेक्स्पअरच्या नाटकांचे भागवतांनी केलेले अस्सल मराठी अनुवाद, खानवेलकरांचे "चंदू" चे तीन भाग अशी नवीन पुस्तके असायची. त्यामुळे हॅम्लेट, टेम्पेस्ट, कॉमेडी ऑफ एर्स, मिडसमर नाईट्स ड्रीम यांची ओळख ताम्हणकरांच्या गोट्या आणि खडकावरला अंकुर बरोबरच झाली.

साने गुरुजींची शामची आई मी अजूनही वाचली नाही. पण त्यांचे गोड गोष्टींचे चारपाच भाग अजूनही आठवतात. त्यात डुमास, ग्रिम यांच्या फोक टेल्सचे अस्सल मराठी अनुवाद होते. ब्लॅक ट्युलिप, डील विथ द डेव्हील यांचे वाचन मी पाचवी-सहावीत असतानाच केले. मोठे भाऊ असण्याचा दुसरा फायदा म्हणजे Rebecca, Peyton Place, Fountainhead बरोबर त्यांनी उशीखाली लपवून ठेवलेली, महाराष्ट्रात बंदी असलेली "बेळगावची" मासिकेही वाचायला मिळाली. ती कोणती हे समकालीन सुजांना समजेलच.

आपण वाचलेली पुस्तके तीन प्रकारची. एक आपल्या आई-वडिलांच्या पिढीतली, आपल्या पिढीची आणि आपल्या मुलांच्या पिढीची, हऱ्ही पॉटर सारखी. त्यामुळे उषःकाल, रॉय क्लब, स्टेशन मास्तर, स्मृतिचित्रे, फडक्यांच्या कादंबन्या, गडकन्यांची नाटके आईमुळे वाचली. खांडेकर, पॅडसे, पु. ल. आणि पु. य. देशपांडे, दांडेकर, ठोकळ, जी. ए. कुलकर्णी, अण्णाभाऊ साठे, नेमाडे आणि most important बाबुराव अर्नाळकर ही माझ्या पिढीची आणि नंतरची गुलशन नंदाची हिंदी आणि नंतरची हजारो नसली तरी शेकडो इंग्रजी. प्रश्न असा पडतो की या सर्व वाचनाचा उपयोग काय? चारचौघात गप्पा मारताना किंवा मित्रांवर इम्प्रेशन मारण्यासाठी? वाचून करमणूक झाली हे नक्की. पण जान मिळाले का? रॅमेझॉन किंडल, आयपॅडच्या या युगात आणि माझ्या जुन्या कागदी पुस्तकांच्या विश्वात फरक आहे का?

माझ्या वाचक-पर्वाचे पूर्ण सिंहावलोकन करायला हा लेख पुरणार नाही. मराठी, हिंदी, इंग्रजी पुस्तके, मासिके, वर्तमानपत्रे यांचा माझ्यावर झालेल्या प्रभावाचे

विश्लेषण करायला एक पुस्तकच लिहावे लागेल. पण सध्या हे मागे वळून बघणे पुरे.

"आगामी आत्मचरित्रा" ची प्रस्तावना म्हणूनही हा प्रयत्न उपयोगी पडेल. त्यातला या पहिल्या प्रकरणाचे नाव तयार आहे.

"ग्रंथवाचनाची सुरुवात"

वि. ल. भाव्यांच्या "महाराष्ट्र सारस्वता" तल्या "ग्रंथकर्तृत्वाची सुरुवात" च्या चालीवर.

अरुण निसरगंड

नमस्कार

from

Abacus Math

Builds foundational math skills, including mental math

- ◆ Increases concentration
- ◆ Improves focus
- ◆ Teaches visualization
- ◆ Improves self-confidence
- ◆ Instructor led
- ◆ Small class sizes
- ◆ Designed for ages 5 to 12

Next semester begins April 2018

Redmond Sammamish

Abacus West incorporates Eastern abacus techniques with Western teaching philosophies.

Phone: 425-829-4252

www.abacuswest.com

मी एक पुस्तक प्रेमी

लहानपणी आई-बाबा मला राजयोग शिकवायचे. राजयोग म्हणजे ईश्वराशी साधलेला संवादाच! आम्ही मनातल्या मनात म्हणत असू, 'हे परमपिता परमात्मा, मी एक ज्योतिस्वरूप बिन्दुस्वरूप आत्मा आहे. हे शरीर माझे या जन्माचे वस्त्र आहेत आणि पृथ्वीच्या रंगमंचावर मी माझे पात्र निभावण्यासाठी आलो आहे.' मग मी दिवसभरात जे काही चांगले घडले त्याचे चलचित्र डोळ्यासमोर चालवून देवाचे आभार मानायचो. पुढे, जे काही चांगले झाले नाही ते चांगले झाले असते तर कसे दिसले असते याचे ही कल्पित करायचो. उदा. आईने जेवताना नवीन भाजी खाण्याचा आग्रह केला तेंव्हा मी ओरडलो. तर मी कल्पना करायचो की आईने मला पुढच्यावेळी भाजी खाण्यासाठी विचारले आहे. मग मी भाजीची चव आहे तरी कशी हे पाहायला तयार झालो आहे.

दहावी झाल्यानंतर मी माझे गाव सोडून पुण्यात शिक्षण घेऊ लागलो. होस्टेलमध्ये मित्रांशी देव आहे की नाही, मूल्य, नैतिकता या विषयांवर चर्चा होऊ लागली. मी ज्या गोष्टी सत्य मानत असे त्यांना आव्हान देणाऱ्या अनेक घटना घडल्या. पुढे आय. आय. टी. गांधीनगरमध्ये तत्वज्ञान, समाजशास्त्र असे विषय शिकायला मिळाले. प्राध्यापकांसोबत वैचारिक संवाद होऊ लागला. देव किंवा अध्यात्म याबाबत आपल्याला जे सांगितले गेले तेवढेच माहित आहे असे जाणवू लागले. या ओघात मी राजयोग वगैरे करणे सोडून दिले. माझा रोख थोडासा नास्तिकतेकडे वळाला. पण मनाला काहीतरी खाद्य लागतेच. मी सेल्फ डेवलपमेंट विषयाकडे वळालो. स्टीफन कोवे यांचे एक अग्रगण्य पुस्तक वाचनात आले, 7 Habits of Highly Effective People. त्यामध्ये पहिली सवय आहे Proactiveness. म्हणजेच परिस्थितीचा प्रभाव आपल्यावर न होऊ देता आपण दूरव्यष्टिकोनातून योग्य ती प्रतिक्रिया द्यायची. पण, मी मनात म्हणालो, 'अहो, हे कळते पण वळते कुठे!'

आता हे वळवण्यासाठी काय करायचे याचा शोध घेत घेत मी चार्ल्स डूहिंग (Charles Duhigg) यांच्या Power of Habit या पुस्तकापर्यंत येऊन पोहचलो. यामध्ये सवयी

कशा घडतात याचा वैज्ञानिक पद्धतीने मागोवा घेतला आहे. साधारणत: प्रत्येक सवयीचे तीन टप्पे असतात - संकेत, नित्यक्रम आणि त्याचे फळ. आपल्या जानेन्द्रीयांद्वारे आपल्या मेंदूला संकेत मिळतात. काही ठराविक संकेतांच्या जुळणीवर आधारित आपल्या मेंदूने काही नित्यक्रमाचा फायदा म्हणून आपल्याला त्याचे काही फळ मिळते. हे फळ जेवढे आपल्याला आवडते तेवढीच ती सवय घटू छोत जाते.

चार्ल्स डूहिंगने या तीन टप्प्यांच्या साच्यात आपल्या दररोजच्या सवयी कशा बसतात, हे तीन टप्पे व्यसनी लोकांमध्ये कसे ओळखावेत, कशी एखादी सवय बदलायची किंवा नवीन सवय कशी घडवायची याचे शास्त्रीय दाखले दिले आहेत. पुढे चार्ल्स डूहिंग कंपनीच्या, संस्थेच्या, समाजाच्या सवयीबाबत हे तीन टप्पे कसे लागू होतात याचे अनेक उदाहरणे देतो. त्यामध्ये माझे आवडते उदाहरण म्हणजे स्टारबक्स या कॅफेमधील बरिस्तांचा. अमेरिकेमध्ये रेस्टॉरंट, हॉटेल किंवा फास्ट फूड चेनमध्ये वाढपिंचे काम करणाऱ्या बन्याच लोकांचे जीवन अस्थिर असण्याची शक्यता असते. काही व्यसनाधीन असू शकतात, काहींचे कुटुंबीय गुन्हेगार असू शकतात, तर काहींचे सेवा क्षेत्राला साजेसे वागणे नसते. त्यामुळे पाळीवर उशिरा येणे, सहकार्यांशी सुसंवाद न साधने किंवा असमाधानी ग्राहकाशी नीट न वागणे हे बरेच वेळा होत असे. तेंव्हा स्टारबक्सने नवीन येणाऱ्या बरिस्तांच्या सवयी घडवण्याचे काम हाती घेतले.

साधारणत: नववदीच्या दशकात त्यांनी एक विशेष प्रशिक्षण शिबीर आयोजित करणे सुरु केले. त्यामध्ये भावनेच्या भरात येऊन अनुचितपणे वागणे टाळण्यासाठी विशेष भर दिला होता. एखादा बरिस्ता भावनेच्या भरात येऊन काही करू शकतो अशा काही घटनांचा एक संच बनवला होता. उदा. समजा तुम्ही सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत काम करून थकला आहात आणि एक ग्राहक त्याची ॲडर पाहिजे ती मिळाली नाही म्हणून तुमच्यावर ओरडतो. तुम्हाला कळते की ही ॲडर तुम्ही बनवली नसून कोणी दुसऱ्यानेच बनवली आहे. अशावेळी

तुम्ही काय कराल? या घटनेच्या खाली असलेल्या मोकळ्या जागेत प्रत्येकजण आपापला Proactive प्रतिसाद लिहित असे. मग दररोज या घटनांचा त्यांचाकडून नाटकाप्रमाणे सराव करून घेतला. एकजण असमाधानी ग्राहक बने तर दुसरा बरिस्ता आपण लिहिलेल्या प्रतिसादाचा नित्यक्रम करे. या उदाहरणात, स्टारबक्सने असमाधानी ग्राहकाचे ओरडणे हा संकेत ओळखला. त्यानंतर काय नित्यक्रम असला पाहिजे हा घडवला. तसेच हा नित्यक्रम रागात येण्यापेक्षा मनाला जास्त शांती देणारा आहे याचा अनुभव करून दिला. हे फळ रागात येऊन मिळालेल्या फळापेक्षा कसे गोड लागते हे हळू हळू नियमित सरावाने त्यांच्या मनात घट्ट केले. असे करत करत स्टारबक्सने बरिस्तांच्या सवयी घडवल्या. विशेष म्हणजे एक चांगली सवय घडवण्याचा आत्मविश्वास दुसऱ्या सवयी घडवण्यासाठी खूप फायदेशीर ठरतो.

युरेका! हेच तर माझे आई-बाबा माझ्याकडून राजयोगाद्वारे करून घेत होते. भावनेच्या भरात आपोआप वापरल्या जाणाऱ्या शब्दांना किंवा आपोआप घडणाऱ्या कृतींना राजयोग कसे बदलू शकते हे मी थोडे थोडे समजू लागलो. मला ज्या सवयी बदलायच्या आहेत त्यात यांचा वापर करायचा प्रयत्न सुरु केला.

नुकतेच मी शिकण्यासाठी अमेरिकेत आलो तेंव्हा सुरुवातीच्या काही दिवसांमध्ये रात्री झोपण्यापूर्वी खूप तणावात असे. नवीन राहणीमानासोबत अनुकूल होत असताना थोडी दमछाक होत होती. दिवसांती अभ्यास किंवा गृहपाठ अपुरा राहायचा. आपण कर्ज काढून शिकण्यासाठी आलो आहे हे आठवले की मग झोप लागत नसे. मग मी माझ्या घरात आधीपासून अमेरिकेत राहणाऱ्या मित्रांना उठवत असे. ते माझ्याशी गप्पा मारत, मला समजवत, माझे लक्ष इतर ठिकाणी वळवत आणि मग मी झोपे. पण महिन्याभरात हे नित्याचेच झाले. शेवटी मी स्टारबक्सप्रमाणे तणाव देणाऱ्या परिस्थिती लिहिल्या आणि अशावेळी काय करायचे हे लिहिले. लहानपणी शिकलेल्या राजयोग एका नवीन वृष्टीकोनातून आचरणात आणला. स्वतःला समजावले की अशा परिस्थिती येणारच आहेत आणि मला त्यांचा स्वीकार करावा लागणारच आहे. पण त्यामधून चट्कन बाहेर

पडण्यासाठीची रेसिपी दररोज सकाळी वाचून रात्री त्यांचे प्रयोग केले आणि रात्री शांतपणे झोपायला जाऊ लागलो.

चि. अक्षय पुरुषोत्तमजी रांडड

Colors Of Redmond
Your one stop shop!

Check us out @ <http://colorsofredmond.com/>
<https://www.facebook.com/ColorsOfRedmond/>

Contact us: (425) 623-6073
deepika.singh@outlook.com

बोटांचे ठसे

“आई मला तुझ्या बोटाचा ठसा दे ना, मला थोऱ्यावेळ iPhone वर खेळायचे आहे”. क्रृषभ आज सकाळपासून जरा जास्तवेळ screens वर होता. म्हणून रश्मीने त्याला फोन न देण्याचे ठरविले. क्रृषभला वेगवेगळ्या गोष्टीत व्यस्त ठेवत कसाबसा दुपारच्या जेवणापर्यंत वेळ गेला. स्वयंपाक घराची थोडी आवराआवर करून रश्मी थोडी आडवी झाली न झाली तोच क्रृषभ परत लाडीगोडी लावत जवळच पहुडला. त्याच्या गोडगोड गप्पा रश्मी अगदी कौतुकाने ऐकत होती आणि मग तिच्या लक्षात आनं की क्रृषभने हळूच तिचा अंगठा iPhone ला लावण्याचा प्रयत्न केला. “अरे लबाडा, नाही म्हटले ना मी? मग अगदी नाहीच!” क्रृषभला आईने आपली चोरी पकडली म्हणून थोडा रागच आला. “आई, ५ मिनिटच न गं, ही level संपवतो की झालं” म्हणून त्याने परत तिचा अंगठा घेण्याचा प्रयत्न केला. तसे तिने आपले दोन्ही अंगठे मुठीत पक्के दाबले. आता मात्र मस्तीत आलेला क्रृषभ तिचे अंगठे काढण्याचा प्रयत्न करू लागला. रश्मीने तिचे अंगठे आणखीनच पक्के दाबले आणि तोच तिला तिच्या वडिलांकडून बालपणी ऐकलेली गोष्ट आठवली.

अमरावतीतला इनामदारांचा मोठा वाडा. शंकरराव आणि सरस्वतीबाईंनी मोठ्या हौशीने बांधलेला, अगदी प्रशस्त. घराभोवती चारी बाजूने असलेली फळाफुलांची झाडे, परसात विहीर, तर समोर मोठे पटांगण, उजव्या बाजूला गाई-म्हर्शींचा गोठा. बॅरिस्टर शंकरराव यांचा मानमरातब तेवढाच मोठा. अर्ध गव व्यापेल एवढी पाचशे एकर शेती. बैलजोड्यांची रांगच लागलेली. गावात शेणाने सरावलेले घर, धान्य साठवायला कोठार. राबतं घर, सतत पै पाव्हणा घरात असायचाच. सरस्वतीबाईंच्या स्वयंपाकघरात सकाळ - संध्याकाळ १५-२० लोकांचा स्वयंपाक असायचाच. कधी कुणाचं अमरावतीत कोर्टीत काम म्हणून तर कुणाचं मोठ्या डॉक्टरकडे, तर कुणाची परीक्षा, तर कुणाची मुलगी दाखवायचा कार्यक्रम. सरस्वतीबाईं अगदी आपुलकीने स्वतः जातीने लक्ष देऊन आपल्या देखरेखीत सगळे करून घ्यायच्या. स्वयंपाकाला मद्रासी ब्राह्मण, दोन बायका

घरकामासाठी, वाहनचालक आणि बाहेरची कामे करायला एक माणूस. हे सगळे कुटुंबातीलच जसे. वरच्या मजल्यावरच्या ३ खोल्यांमध्ये गरजू विद्यार्थी. त्यांचे शिक्षण, राहणे-खाणे, कपडेलते, शाळा-कॉलेजची फी सगळंच सरस्वतीबाईं आणि शंकरराव करायचे. पदरी मुलं नसल्याची खंत न बाळगता, दुःखीकर्षी न होता ते दोन्ही हातांनी भरभरून, उदारहस्ते मदत करत. वटवृक्षाप्रमाणे ते त्यांच्या नातेवाईक आणि मित्र मंडळींचा आधार असायचे.

गजानन इनामदार आपल्या मोठ्या भावासारखेच हुशार, नुकतेच वकिलीची परीक्षा उत्तीर्ण झालेले. वयाने २० वर्ष लहान असलेल्या गजाननास सरस्वतीबाईं आणि शंकरराव आईवडिलांच्या जागी होते. वडिलोपार्जित आलेले घर आणि २०० एकर शेती होती. ते, रमाबाई आणि मुलं माधव - महेश यांना घेऊन वर्ध्याच्या घरी राहायचे.

शंकररावांनी सरस्वतीबाईंचा सगळ्यात लहान भाऊ, नारायण ह्याला गावातून बोलावून अमरावतीस आपल्याकडे ठेवून घेतले. त्याने वकिलीचे शिक्षण घ्यावे ही दोघांची इच्छा. पण ती इच्छाच राहते की काय असे वाट लागले. मागचे तीन वर्ष नारायण पहिलेच वर्ष पास होऊ शकला नव्हता. दरवर्षी पास न झाल्याची नवीन काहीतरी कारणे असायची. नंतर नंतर नारायणाचे वागणे सरस्वतीबाईंना पसंत पडेना. हा मुलगा असा का वागतो हेच त्यांना समजत नव्हते. गावातल्या कुस्ती खेळण्याच्या आवडीमुळे अमरावतीत येऊन त्याने आखाडयात जायला सुरवात केली. पुढे आखाडयात न जाता बाहेर उभे राहून मजामस्ती सुरु झाली. त्याची सोबत चांगली नाही हे पण सरस्वतीबाईंना दिसत होते. आपलाच भाऊ असा वागतो तर गाळ्हाणं करायचं तरी कुणाला? एक-दोनदां त्याला अभ्यास करण्याविषयी बोलल्या तर त्यांनी स्वतःचा अपमान करून घेतला. सरस्वतीबाईंना त्याचवेळेस आपले धाकटे दीर मात्र शिक्षण संपूर्ण वकिलीच्या व्यवसायात जम बसविण्यासाठी किती प्रयत्न करत आहेत ते दिसत होते. शेतीतर आता ते शंकररावांना खूपच मदत करू लागले होते. आपलं बी-बियाणं, खत आणतांना, धान्यविक्री अशा अनेक कामाच्या वेळेस गजाननराव जातीने सगळं काम अगदी चोख करायचे. कधी एक पैसा

इकडचा तिकडे झाला नाही. सरस्वतीबाईंना गजाननरावाचा नेहमी जिव्हाळा होताच आता आधार वाटू लागला आणि नारायणाचा राग यायला लागला. घरातले आश्रित विद्यार्थी अमरावतीत येऊन, नवीन परिस्थितीचा सामना करत, हळ्हळू पुढचे शिक्षण किंवा नोकरीस लागले तरी नारायणाची कॉलेजची प्रगती, गुंडागर्दी आणि election एवढीच!

सरस्वतीबाईंच्या मनात खूप दिवसांपासून चाललेला विचार शेवटी त्यांनी एक दिवस शंकररावांना बोलून दाखवला. त्यांना पण ते पटले. काय चालले आहे हे न कळायला ते अगदीच भोळे नव्हते. लगेचच त्यांनी वैर्ध्यास माणूस पाठ्वून गजाननास बोलावून घेतले आणि मनातला विचार सांगितला. गजाननास सुरवातीला हे समजेना पण सरस्वतीबाईंनी त्यांची समजूत घातल्या नंतर रमाबाईंशी बोलून नक्की सांगतो, त्यांना पटल्यास पुढचं पाऊल उचलता येईल असा विचार मांडून गजानन वैर्ध्यास परतला.

इकडे नारायणाच्या कानावर ही बाब पडली. मग मात्र तो बिथरला. त्याच्या सगळ्या मनसुव्यांवर पाणी फेरणार असे त्याला वाटू लागले. आता तो अगदी उघडपणे आपल्या गुंड मित्रांना घरी घेऊन येऊ लागला. पैशाची वारंवार मागणी करू लागला. सरस्वतीबाईंना त्यांच्याच भावाची आता भीती वाटू लागली. शंकरराव कोर्टात निघाले की त्यांच्या पोटात गोळा येई. शंकरराव घरात असले की थोडातरी वचक असायचा. पण ते घरात नसले तर नारायणाबरोबर येणारी मंडळी, त्याचे बोलणे-वागणे सरस्वतीबाईंना अगदी नकोसे होत. शंकररावानी मोठ्या प्रयत्नांनी घराला प्रतिष्ठा आणि नाव मिळवून दिलं होतं ते रसातळाला जाईल का काय ह्याची त्यांना भीती वाटू लागली. म्हणून सरस्वतीबाईंनी शंकररावांना काम लवकर करण्यासाठी परत गळ घातली. आता शंकररावांनी वैर्ध्याला जाऊन प्रत्यक्षच काम करून घेण्याचे ठरविले.

दुसऱ्या दिवशी शंकरराव वैर्ध्यास गेले कळताच नारायण तयारीनिशी दुपारी घरी आला. दुपारी २ ते ४ वाजेपर्यंत नोकरगडी घरात नसतो हे त्याला चांगले माहित होते. खरेतर तो ह्याच संधीची वाट बघत होता. हातात त्यांनी तयार केलेले कोर्टाचे कागदं घेऊन तो

सरस्वतीबाईंच्या खोलीकडे निघाला. त्या दुपारच्या वामकुक्षी घेत होत्या. त्याचा फायदा घेत नारायणानी त्यांच्या डाव्या अंगठ्याला हळ्यू शाईच पँड लावले आणि तो अंगठा पेपरवर लावणार इतक्यात सरस्वतीबाईंना जाग आली. बोटांना काय ओले वाटतेय हे बघायला हात जवळ करण्याचा प्रयत्न केला तर त्यांच्या लक्षात आले की नारायणाने तो पकडून ठेवला आहे. नारायणाला सरस्वतीबाईं उठतील अशी अपेक्षा नव्हती आणि दचकून त्याच्या हातून बाईंचा हात निसटला. सरस्वतीबाईंना काय चालले आहे हे लगेच लक्षात आले. त्यांनी आपले दोन्ही अंगठे घट्ट मुठीत दाबून घेतले. हात पोटाशी घेऊन, शरीराचे मुटुकुळे करून, जोरजोरात ओरङ्ग लागल्या, “कुणी आहे का तिकडे? गजानना, लवकर येरे बाबा!”.

रक्ताचे नाते इथे हरले!! प्रेमाच्या, जिव्हाळ्याच्या, जाणिवेच्या नात्याचा धावा सुरु झाला. नारायणाने परत प्रयत्न सुरु केले. तितक्यात रखमाबाई “मालकीणबाई” म्हणत आत आल्याची नारायणाला चाहूल लागली. रखमाबाई आज दुपारच्या २ वाजताच परत आली. आता आपण काढता पाय घेतला पाहिजे म्हणून तो आल्या पावली पसार झाला. “मालकीण बाई”, रखमाबाई आवाज देत सरस्वतीबाईंच्या खोलीत डोकावली. बाई जाग्या आहेत असे वाटले म्हणून “सगळ्याच दहयाचे घुसळून लोणी कढवायचे की थोड लोणी बाजूला ठेवायचे?” असे विचारताच बाईंचा अगदी घाबरा आवाज यायला लागला. म्हणून रखमा लगेच खोलीत गेली. बाईंना उठायला मदत केली, पाणी दिले, हातपाय चोळून दिले. मालकीणबाई खूपच थकलेल्या दिसत होत्या. बाईंची तब्येत ठीक नाही दिसल्यावर रखमाने सगळी जवाबदारी घेऊन घेतला. संध्याकाळची कामे, स्वयंपाक करून घेतला.

रात्री शंकरराव आल्यानंतर सरस्वतीबाईंनी ढसाढसा रडत सगळी घटना शंकररावांच्या कानावर घातली. शंकररावांनी आता मात्र कोर्टाची सारी कामे फारच तातडीने आटपवली.

नारायण पुढे कधी घरी फिरकलाच नाही. शंकररावांनी नोकरांकरवी त्याचे सगळे सामान फेकून देऊन, खोली साफ करून घेतली आणि कुलूप लावून घेतले.

माधवाच्या सहवासात त्याचे सगळे करण्यात सरस्वतीबाई रमून जायच्या. पुढे अनेक वर्षांचा काळ सरला पण सरस्वतीबाईंची अंगठे मुठीत दाबून झोपण्याची सवय कधी गेली नाही.

रश्मीचा हे सगळे आठवताना जीव कासावीस झाला. तिच्या वडिलांनी, माधवरावांनी सांगितलेली ही घटना अगदी कालच झाल्यासारखी तिला वाटत होती. Biometrics Identification Technology advancements मुळे आता फक्त बोटांचे ठसेच नाहीत तर hand geometry, earlobe geometry, retina and iris patterns, voice waves, DNA, and signatures चा पण वापर होऊ शकेल. मानवी शरीराचा एकच अवयव नाही तर आणखीनही अवयव ह्याच्या वापरात येणार. माणसाला मात्र त्याचा दुरुपयोग कसा करायचा हे तेवढ्याच लवकर कळते. हया सगळ्यामध्ये माणूस माणुसकीं विसरतो आहे असे तिला वाटू लागले. मनात विचारांचे काहूर माजत असताना “आई, I am sorry, I was just getting bored.” असे म्हणत ऋषभने रश्मीला मिठी मारली. “My screen time is done today. Let's go to park and play, आई”. रश्मी आता सावरली. आपल्या लाडोबाला जवळ घेत उठली. तंत्रज्ञानाने माणसाला जेवढी मदत केली आहे तेवढीच आव्हानेपण ठेवली आहेत. त्याला विवेकाने, माणुसकीनेच तोंड द्यावे लागणार आहे. मागच्या पिढीने ते केले आता पुढची पिढीही ते नक्की निभावील हे ऋषभच्या समजूतदारपणाकडे बघून ती आत्मविश्वासाने त्याचा हात धरून निघाली.

सौ. मृणाल तक
(माझ्या वडिलांच्या स्मृतीस अर्पण)

शून्य

तुम्ही आम्ही सर्वजण शून्यातच जगत असतो शून्य होऊन शून्याकडे शून्यपणे बघत असतो

शून्य तारा शून्य वारा शून्य सान्या लाटा आहेत हार शून्याच्या पायामध्ये लाचारीचा काटा आहे लाचारीने रिक्त खिसा मुक्तपणे भरत असतो शून्य होऊन शून्याकडे शून्यपणे बघत असतो

हर रस्त्याच्या कडेला भूक गरिबी संचित आहे भाकरीच्या घासालाही कधी कधी वंचित आहे घासामागून आम्ही घास शून्यपणे भरत असतो शून्य होऊन शून्याकडे शून्यपणे बघत असतो

शून्य झाल्या भावना शून्य आमची डोकी आहेत संसदेच्या शून्य काळात घुसले अतिरेकी आहेत धर्माच्या नावाखाली शून्य शून्य लढत असतो शून्य होऊन शून्याकडे शून्यपणे बघत असतो

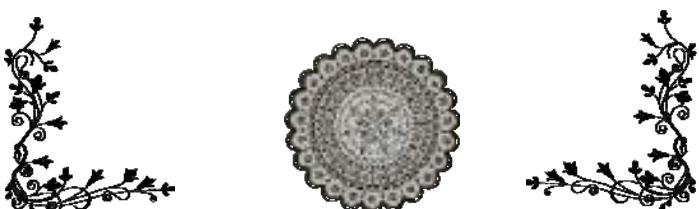
शून्य धर्म शून्य वर्ण शून्य सान्या जाती होवो शून्य खंड शून्य प्रांत एक आपली माती होवो

शून्य शून्य एक होवो हेच एक मागणे हर शून्याने प्रत्येकाशी सौजन्याने वागणे हर शून्याने प्रत्येकाशी सौजन्याने वागणे

निलेश कुलकर्णी

कलाकार - प्रिया रसाळ

माझी पंचविशी

काय गम्मत आहे बघा. निबंधाचा विषय आहे माझी पंचविशी आणि स्पर्धेचा वयोगट ३० ते ५० वर्ष. ह्यात गमतीचा मुद्दा असा की ज्यांची पंचविशी नुकतीच ओलांडली असेल त्यांना कदाचित ती फारशी आठवतही नसेल आणि जे चाळीशी संपवून पन्नाशीकडे वाटचाल करत असतील त्यांना त्या आठवणी भारावून टाकत असणार.

निबंध लिहायचा विचार केला आणि मनात आले की हा निबंध वाचणाऱ्या मंडळीमध्ये साधारण माझ्या वयाचे बरेच लोक असतील आणि जर विचाराल की माझे आजचे वय नक्की काय तर त्याचे उत्तर वर्षात देण्यापेक्षा आठवणीच्या समानतेत जास्ती सोपेपणे देता येईल.

तर मी आहे अशा वयाचा ज्यांच्या बालपणी गाव नावाची कल्पना होता आणि वर्षातून एकदातरी अशा गावी जाऊन आजी-आजोबांना भेटायची ओढ असायची.

नवीन शालेय वर्षाच्या सुरुवातीला वह्या, पुस्तकांना कवर्स घालायचीपण पद्धत होती. माझ्या वयाच्या बहुतेक लोकांनी त्यांच्या लहानपणी पाहिलेला पहिला TV हा ब्लॅक अँड व्हाईट असायचा आणि VCR वर बघायचे सिनेमे ही उन्हाळ्याच्या सुट्टीतील चैन असायची. मी त्या वयाचा, ज्यांच्या लहानपणी फॅटम, मॅन्ड्रेक्स, चाचा चौधरी आणि फास्टर फेणे यांच्यासारखे सुपरहिरोज होते आणि मायकल जॅक्सन किंवा मॅडोना ही नाव जर माहिती असली तर तुम्हाला पॉप संगीत कळते अशी मित्र-मैत्रिणीची खात्री पटायची.

मला वाटते ह्या वर्णनावरून तुम्हाला माझे आताचे वय साधारण काय असावे याची बन्यापैकी कल्पना आली असणार. तर अशा माझ्या वेळेच्या पंचविशीच्या कालखंडाचा जेव्हा विचार करतोय, तेव्हा वाटतय की ह्या आठवणी ज्यांचे वर्णन करताहेत त्या तुमच्यापैकी बहुतांशी लोकांचीपण पंचविशी साधारण सारखीच गेली असणार. म्हणजे इथपासूनचा हा निबंध फक्त माझाच नाही तर तुमच्या माझ्यासारख्या बन्याच चिरतरूण लोकांचा असेल अशी आशा आहे. उद्देश एवढाच की ह्या निबंधाच्या निमित्ताने एक आगळे वेगळे नाते जोडवे आणि थोडावेळ रमून जावे त्या आठवणीच्या कोलाजमध्ये.

खर सांगायचे तर माझ्यामते माझी पंचविशी हा काही वयोमानाचा एखादा विशिष्ट टप्पा नव्हता तर ती एक मानसिकता होती. पंचविशीची चाहूल लागली ती बँचलर्स डिग्री संपवून नवीन नोकरीत किंवा नोकरीसाठी हात पाय मारतांना वा किंबहुना मास्टर्स डिग्रीच्या तयारीत असतांना. त्यावेळी बहुतांशी लोकांना साधारण सारखेच प्रश्न पडायचे, ते म्हणजे TELCO मध्ये जॉब शोधावा, फ्लॅश कार्ड्स घेऊन स्पेलिंग्सची घोकंपटी करत MBA चा ध्यास घ्यावा की बन्याच वेळापासून मनात आणल्याप्रमाणे कॉलनीतल्या अनिता किंवा कॉलेजमधल्या मायाला लग्नासाठी प्रपोज करून मोकळे व्हावे. थोडक्यात काय तर आपण पुढे काय करायचे ह्या प्रश्नाचे उत्तर आपली स्वतःची इच्छा सोडून इतर बन्याच गोष्टींवर अवलंबून असायचे आणि त्यातल्या काही महत्वाच्या म्हणजे, आपल्या लांबच्या कुटुंबियांमधल्या कुठल्यातरी भावंडांनी लावलेले अटकेपारचे झेंडे, आई बाबांच्या मित्र परिवारातल्या, ऑफिसमधल्या, बिल्डिंग मधल्या कुणातरी आगाऊ व्यक्तीने आपल्या भविष्याबद्दल घेतलेले बरोबर किंवा चुकीचे निर्णय आणि काहीच नाही तर आपल्या मोठ्या भावाने किंवा बहिणीने चुकीचा निर्णय घेऊन खाल्लेली माती. शेवटी काय हो परिस्थिती अगदी हातघाईची होती आणि Outcome मर्यादित, करो आणि वाट बघो किंवा करो आणि जर फारच unconventional निर्णय असेल तर लगेच लोकांच्या नजरेत मरो. माझी पंचविशी मला जास्ती आठवतेय तर ती ह्या सर्व गोंधळामुळे.

ह्या गोंधळाबरोबर आणखी आठवतेय ते म्हणजे त्या वयातले एक निरंतर सत्य. बसच्या प्रत्येक रांगेत होणारे एक प्रेम आणि बस गेल्यावर मागे राहणारा प्रचंड धूर आणि प्रेमभंग. हाच होता तो काळ जेव्हा पुण्याच्या झेंडे ब्रिजवरच्या, सारस बागेतल्या किंवा संभाजी बागेमधल्या प्रेमी युगलांना बघून वाटायचे की कदाचित मलाच डोळ्यासमोर ठेवून अमिताभ बच्चन म्हणात असणार की “मैं और मेरी तनहाई, अक्सर ये बाते करते हैं तुम होती तो कैसा होता...तुम ये कहती, तुम वो

हे जीवन सुंदर आहे

"Life is a struggle."
"Life is a challenge."
"Life is a game."
"Life is short."

असे बरेच काही आपण रोज वाचतो आणि ऐकतो. चला, आज आपण 'हे आयुष्य खूप सुंदर आहे' ह्या विषयावर बोलू. "Life is beautiful."

रोजच्या जीवनातील धावपळ, अडी-अडचणी, सुख-दुःख हे सारे काही सर्वांच्याच नशिबात असते. पण रोजच्या धावपळीत, धकाधकीच्या जीवनात थोडेसे थांबता आले, थोडेसे हळूवार होऊन जीवनातील सकारात्मक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करता आले तर हेच जीवन किती सुंदर आणि सहज वाटेल, नाही का? चला थोडे थांबूयात..

डोक्यावरचे निळे सुंदर आकाश, त्यावर रांगोळी सारखी वाटणारी सुंदर पक्ष्यांची रांग, अवती भवती सुंदर हिरवीगार झाडी, गालाला अलगद स्पर्श करणारे पावसाचे तुषार, सिअंटल् सारख्या सुंदर ठिकाणी सर्वत्र पसरलेले बर्फाने आच्छादलेले पवित्र डॉंगर... सारे काही विसरून विधात्याने प्रेमाने निर्माण केलेल्या या सुंदर निसर्गाचा आस्वाद घेऊयात. मग बघा हे जीवन किती सुंदर वाटेल!

प्रार्थना करूयात की पृथ्वीवरील प्रत्येक मनुष्य या सहज उपलब्ध असलेल्या सुखाचा आस्वाद घेऊ शकेल. या निसर्गाच्या माईमातून परमात्म्याशी बोलू शकेल. गाणाऱ्याने भरपूर गावे, चित्रकाराने भरपूर चित्रे काढावीत. अभ्यासू व्यक्तीने भरपूर अभ्यास करावा.

खरे तर स्पर्धा, लढा हा आपल्या स्वतःशीच असतो. त्यामुळे ज्याला जे जमते आणि करता येते ते त्याने अगदी भरपूर करावे. मग बघा हे जीवन किती सुंदर वाटेल!

खूप सुख आहे शांतीमध्ये, एकमेकांना समजून घेण्यामध्ये, प्रेमाने एकत्र राहण्यामध्ये...हे दिवसातून एकदा तरी अनुभवावे. खूप समाधान देऊन जाईल हे जीवन!

मोनाली थिगळे आदक

कहती तुम इस बात पे हैरान होती तुम उस बात पे कितना हँसती.....मैं और मेरी तनहाई".

अशा भविष्याच्या अनिश्चिततेत, भावनांच्या कल्पोळात विसावलेल्या माझ्या पंचविशीतली आणखी एक गोष्ट मला पक्की आठवतेय आणि ती म्हणजे नात्यांची जाण, त्यांचा एक न सांगता येणारा ओलावा. अगदी स्पष्टपणे आठवत आहेत ते कॉलेज, नोकरीसाठी पहिल्यांदा दुसऱ्या शहरात राहायला जातांना ओलावलेले आईचे डोके आणि घोगरा झालेले बाबांचा आवाज. मित्र, मैत्रींबरोबर कुठलीतरी नवीन excitement ट्राय करतांना, आई-बाबांना काय वाटेल अशी मनात येणारी ती शंका आणि पहिल्यांदा देशबाहेर जाताना विमानतळावर सोडायला आलेले ते सगळे आप्तजन आणि फ्लाईटभर मनात घोळवणारे स्वदेश मध्यल्या "ये जो देस हैं मेरा...." चे सूर.

शेवटी माझी पंचविशी, पंचविशी म्हणजे होते तरी काय? प्रश्नाचे, भावनांचे, उमेदीचे एक वादळ. काहीतरी करायची एक दृद्धम्य इच्छा आणि त्याचबरोबर बालपणीच्या रम्य, निरागस आठवणीतून बाहेर पडण्यास नकार देणारे मन.

माझी पंचविशी हा असा काळ होता जेव्हा जग झापाट्याने बदलत होते. मला माझ्या लोकांपासून शारीरिक दूर नेऊन, digitally जवळ आणत होते आणि एवढे असूनही माझ्या जवळच्या लोकांमध्ये माझ्याबद्दल तेवढेच कौतुक होते. कुठे ते दहावीचा निकालानंतर आजी, आजोबांना पाठवलेले पोस्टकार्ड आणि कुठे तो आई बाबांच्या लग्नाच्या वाढदिवसाला फेसबुक वर पोस्ट केलेला मेसेज.

मला वाटते की शेवटी शाळेतल्या दिवसांनी मला पंख दिले तर पंचविशीने, त्या काळातल्या अनुभवांनी माझे व्यक्तिमत्त्व घडवले. अशी ही पंचविशी एकदाच आली पण खऱ्या अर्थाने संपूर्ण आयुष्य बदलून गेली. कदाचित अशा या पंचविशीबद्दलच गुलजार म्हणून गेले असणार की -

आने वाला पल जाने वाला है
हो सके तो इस में
ज़िंदगी बिता दो
पल जो ये जाने वाला है!

पराग कुळकर्णी

जगी सर्व सुखी असा कोण आहे

श्री समर्थ रामदासांनी १७ व्या शतकात रचलेले मनाचे श्लोक हे मराठी माणसास सर्वश्रुत आहेत. श्री समर्थांनी मनाच्या श्लोकांमध्ये मनास समुपदेश, बोध केलेला आहे. साधी, सोपी, मराठी भाषा त्यामुळे सहजरीत्या आकलन होते. गूढ अर्थ समजून घेण्यासाठी उच्च अध्यात्मिक पातळीची पाश्वभूमी असावी. प्रस्तुत शीर्षकाची ओळ ही मनाच्या श्लोकातील “जनी सर्व सुखी” या ११ व्या श्लोकातील शब्दांचा भाग आहे. त्यामुळे श्लोकाचा अर्थच हे शीर्षक सूचित करते. हया जगात पूर्णतः सुखी असे कोणीच नाही. श्री समर्थ म्हणतात “तू आजू बाजूस पाहिल्यास, जगी सर्व सुखी कोणी दिसले का?”

खरे पाहता, समाधान हेच सुख! सुखाची व्याख्या ही व्यक्तीनुरूप, प्रदेशानुरूप, काळानुरूप, संस्कृतीनुरूप केली जाते. म्हणजे समाधान मिळण्याच्या दृष्टीकोनात बदल होऊ शकतो. आपला जगण्याकडे पाहण्याचा दृष्टीकोनच मार्गदर्शक ठरतो. मूलतः सुख म्हणजे समाधान व ते मानण्यावर असते.

आपण म्हणतो की सुख आणि दुःख हया एकाच नाण्याच्या दोन बाजू आहेत. आता सुख शोधल्यास आपण पाहतो की त्यागात सुख आहे. जसे देशभक्त व्यक्तिगत सुखांचा त्याग करून मातृभूमीची सेवा करण्यात धन्य मानतात. “तुज साठी मरण ते जनन” असे मातृभूमीचे प्रेम आपण स्वातंत्र्यवीर सावरकरांमध्ये पाहिले आहे. समाजसेवेत कार्यरत असणाऱ्या अण्णा हजारेसारख्या व्यक्ती समाज सेवेचे व्रत घेऊन त्यागात सुखाचा अनुभव घेतात.

रुग्णसेवेतून डॉक्टर्स व परिचारिका यांना सुख मिळते. दुबळ्यांची सेवा केल्याने समाधानाची भावना येते, तेही सुखच! येथे बाबा आमटे व साधनाताई यांचे स्मरण होते. कुष्ठरोग्यांची व आदिवासींची सेवा करून त्यांनी सुख समाधान मिळविले.

प्राणी मित्रांपैकी श्वानप्रेम हे सगळीकडे दिसते. त्यांची सेवा, भरणपोषण सुयोग्यरीतीने करून श्वानप्रेमी सुख अनुभवतात. पक्षिमित्र अशाच प्रकारे पक्ष्यांना घरातील व्यक्तीप्रमाणे वागवितात.

मनाने सशक्त व शुभचिंतक दुसऱ्याच्या आनंदात सहभागी होतात, सुख शोधतात. क्रियाशील माणूस सुखी असतो. कर्मयोगात सुख आहे. प्रत्यक्ष काही कर्माने, निरपेक्ष कर्माने आनंद मिळतो. कर्म करत असताना निरपेक्ष भावना मनी ठेवल्या तर फलरूपी यशोदीपक दिसतो. तेव्हा अचानक मिळणारे सुख तेही फार भावते एकूणच कोणत्याही कार्यात गीतेतल्या वचनाप्रमाणे कर्म फळाचा विचार न करता कार्य करीत राहिले पाहिजे. मग दाराआङ्गू अलगद आलेल्या थंडगार झुळकेप्रमाणे सुख रोमांचित करते.

दानाने मिळणारे सुख मनास खूप समाधान देते. दान विविध प्रकारे करता येते. जानदान, संपत्ती दान, अन्नदान या सर्वामुळेच समाधान मिळते. अन्नदान सर्वश्रेष्ट समजले जाते. कुणाची तरी क्षुधाशांती केल्याने अतीव समाधान मिळते. वाळवंटी प्रदेशात जागोजागी पाणपोई असतात. अगदी पक्ष्यासाठीही मातीच्या भांड्यात पाणी ठेवलेले असते. सामन्यांच्या जीवनात गृहिणी या सुग्रास व रुचकर, चविष्ट व आरोग्यपूर्ण पदार्थ घरातील मंडळीस खाऊ घालून समाधानी होतात, तेही सुखच! एरवी सैरभैर फिरणारे मन जेव्हा ध्यानात एकाग्र होते तेव्हा ध्यानाने मनःशान्तीचे सुख मिळते, मनावरील ताण सोङ्गून सुखमय लहरीवर जणू ते तरंगते.

आपली कला सादर करून कलाकार सुख अनुभवतात. काही व्यक्ती एकत्र येऊन गातात, त्यात रंगून जातात व आनंद मिळवितात. तसेच शास्त्रीय गायन वादन यातील निपुण कलाकार आपली कला सदर करून आत्मिक समाधानाने सुख मिळवतो. श्रोत्यांची उत्स्फूर्त दाद ही तर त्याला खूपच समाधान देते. शिवाय श्रोते, दर्शक कलेचा आस्वाद घेऊनही सुखानुभूती घेतात.

काही प्रवास पर्यटन, व्यायाम, क्रीडेतील नैपुण्य यात आनंद मिळवतात. निसर्ग सहवासात, आल्हाददायक वातावरणात तुम्हास सुखद उर्मी जाणवतात. अध्यात्मिक क्षेत्रात भगवंताच्या भजन, अर्चन, पूजन, नामःस्मरणातून, प्रवचनातून मिळणारे परमसुख हे सुखच.

शिशु, बाल, तरुण वृद्ध या प्रत्येक अवस्थेत सुखाची प्रतीमा निराळी असते कुणाला भौतिक गोष्टीत सुख दिसते, कुणास पारमार्थिक गोष्टीत आनंद वाटतो. आता नाटकातल्या प्रशांत दामलेच्या सुस्वर गळ्यातून, “मला सांगा, सुख म्हणजे नक्की काय असतं, काय पुण्य केले की घरबसल्या मिळत”, या ओळी ऐकल्या की आपण विचार करू लागतो की सुख म्हणजे नक्की काय? घरबसल्या मिळत याचा सूक्ष्म अर्थ आपण असा घेऊ की सुखाची दारावर थाप म्हणजे संधी चालून येते तिला प्रवेश दिल्यास संधीरूपी सुख तुमच्या पदरी पडते. दुष्कर्म, निंदा, नकारात्मक विचार न केल्यास तुम्हाला सुखरूपी सुसंधीचा लाभ होतो. आता या समाधान मानण्याच्या उदाहरणांवरून मनास स्थिर करण्यास मनाचे श्लोकांमधील विचार कसा मार्गदर्शक ठरतो हे समजते. सत्कर्मामुळे संचितात चांगली भर पडते व त्यामुळे सुख लाभते. श्री स्वामी समर्थाचे विचार सामान्यजणांना इंजेक्शन सारखे असल्याचे श्री गोंदवलेकर महाराज म्हणत - ते खचलेल्या मनास उभारी देतात आणि सावरलेल्या मनास उभारी व उभारी आलेल्या मनास दिशा देतात.

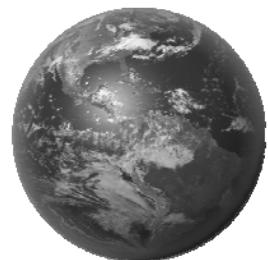
समर्थ म्हणतात - हे मना, सुख-दुःखाचे रहाटगाडगे नेहमीच जीवनात येते. सुख पाहता जवा एवढे, दुःख पहाडा येवढे तू अवती भवती पहा. आता सुख दिसले की दुसऱ्या क्षणी संकट येते....

प्रत्येक क्षणी नश्वरतेची बोच असतेच. चोरी, व्याधी सगळ्याचे भय असतेच श्रीमंतांना. जास्त पैसा मिळाल्याने अडचणी येतात. त्यामुळे जगी सर्वसुखी कोणीच नाही..अगदी सज्जनांना सुदृढा अडचणी, संकटांशी सामना करावा लागला. पुराणात राजा हरिशंद्र, नक्कराजा, पांडव यांना उपासमार, वणवण, अपमान सहन करावे लागले. संकटे ही सहज न येता आपल्याच कर्माची फळे असतात. थोर संतानाही मानसिक-शारीरिक व्याधी सहन कराव्या लागतात. चांगले बी पेरले की चांगले रोप येते तुम्ही सुकर्म केली तर सुखरूपी संधी तुमच्यासाठी जादू सारखी येते.

अडचणींचे दुःख करीत बसू नकोस. प्रयत्नांची कास सोडू नकोस. ईर्याने संकटातून मार्ग काढायचा असतो. आता जानेंद्रिय, कर्मेंद्रिय, नंतरचे ११ वे इंद्रिय हे

मन! तर मनाने हार मानून कधीही दुःखी राहू नये. खून नये मनाच्या अंतरंगात पाहून नकारात्मक वृत्ती सोडावी म्हणजे प्रयत्नांची पराकाष्टा करावी. प्रयत्न सोडू नका. कारण “प्रयत्ने वाळूचे कण रगडीता तेलही गळे.” सुखाचा झारा आपल्यातच आहे. म्हणून हे मना, तू सज्ज रहा. अद्भुत चित्रकाराने भरलेल्या जीवन रंगाचा आनंद घ्यावा म्हणजेच समाधानी रहाता येते. संतोष हेच सुख!

रंजना जोशी

Orchid Beauty Salon Reetu Chudasama (Licensed)

*Services: Eyebrow Threading,
Waxing, Warm Oil Head Massage,
Henna Hair Treatment, Customized
Facials, Bharatnatyam Makeup.*

*432 233rd PI SE,
Sammamish, WA 98074*

425-881-0796

*(By appointment only,
Monday - Saturday)*

Find us on **Orchid Beauty Salon**

खेळ बर्फाचा

भुरुभुरु भुरुभुरु पांढऱ्या शुभ्र बर्फाचा
पहा पहा पडलाय कसा रस्त्यांवरती सडा
गाड्यांच्या टपांवर, घरांच्या कौलांवर
पिंजलेल्या कापसाची पसरलीये चादर
हातमोजे, कानटोपी घालून उबदार कोट
चला चला खेळ खेळू धरून बाबांचं बोट
बनवू चला स्नो मॅन रचून गोळ्यावर गोळे
लांब नाक गाजराचे, वर बटणाचे डोळे
नेम धरून मारूया मित्रांना बर्फाचे गोळे
हसून हसून साऱ्यांचे ओले होतील डोळे
थंडी थंडी म्हणून बसायचं घरकोंबड्यासारखं
की मजा करायची बर्फात नाचून तुमचं तुम्ही ठरवायचं
कादंबिनी धारप

झोप व जांभई

झोप म्हटली की जांभई आली
जांभई म्हटली की झोप आली
असे हे त्यांचे अतूट नाते
तोडू शकणार नाहीत कोणतेच काटे
जांभई पडली एकदा आजारी
झोप झाली कावरी बावरी
डॉक्टर लवकर येईना
झोपेला काही सुचेना
शेवटी एकदाचे डॉक्टर आले
त्यांना पाहून जांभईचे अंग शहारले
सुईने जेव्हा काढला चिमटा
तेव्हा कुठे तो सापडला भामटा
त्यावर झाली जांभई खूष
झोपेने दिली तिला फूस
डॉक्टर गेले निघून
दोघी गेल्या झोपून

सविता धनेश्वर

रंग, सौंदर्य, औदार्य आणि अपघात

श्रावणमासी हर्ष मानसी हिरवळ दाटे चोहीकडे
क्षणांत येते सरसर शिरवे क्षणांत फिरुनी ऊन पडे
वरती बघतां इंद्रधनूचा गोफ दुहेरी विणलासे
मंगल तोरण काय बांधले नभोमंडपी कुणी भासे
- बालकवी

श्रावणातल्या या मनमोहक सकाळी बाल्कनीत बसून आल्याचा चहा पीता-पीता ही बालकर्वीची कविता डोळ्यात आली आणि माझे सारे बालपणं माझ्या डोळ्यासमोर उभे राहिले. आमचा तो वाडा, वाड्यातली ती प्रेमळ माणसं - काका-काकू, आजी-आजोबा, आई-बाबा आणि आम्ही चिल्ली-पिल्ली पोरं! किती छान आयुष्य होते ते! निरागस, निर्मळ, स्वचंदी आणि आनंदी! त्या वातावरणात लहानाचे मोठे कधी झालो हे कळलेच नाही.

शाळा-कॉलेज, नोकरी-व्यवसाय, लग्न-संसार-मुलंबाळं या अगदी आखिर-रेखीव जीवनाच्या पायऱ्या यशस्वीपणे चढतं चढतं आणि अनुभवांची शिदोरी बाळगत चाळीशीच्या उंबरठ्यावर मी आज पोचले. प्रत्येक पायरी चढतांना झेलाव्या लागलेल्या आव्हानांना तोंड देत देत आयुष्याने बरेच काही शिकवले.

सखू, माझी लहानपणाची अगदी जिवलग मैत्रीण. तिच्याकडून तर मी बरेच काही शिकले. ज्याचा आजही माझ्या आयुष्यात खूप उपयोग होत आहे. माझ्या प्रत्येक सुख-दुःखात तिने मला साथ दिली. तिच्याकडे मनाचा खूप मोठेपणा आहे. तिच्या या मनाच्या मोठेपणाबद्दल सांगायचे झाले ना तर मला सात जन्मसुदधा अपुरे पडतील!

लहानपणी रंग-रूपाने ती जरा डावीच होती. पण मनाच्या मोठेपणात मात्र ती सगळ्यांचाच उजवा हात होती. अगदी लहानांपासून मोठ्यांपर्यंत!! सान्यांचे पान सखूशिवाय हालत नव्हते! लहानपणी आम्ही भावंडे ना खेळता-खेळता खूप भांडायचो, इतके भांडायचो ना की आमची भांडणे सोडवतांना घरातल्या सगळ्या मोठ्या लोकांची त्रेधातिरपीट उडायची. आम्ही त्यांना अगदी सळो की पळो करून सोडायचो. मग अशावेळी ते आम्हाला सखूचे उदाहरण द्यायचे आणि आश्चर्य म्हणजे सखूचे

नाव ऐकले ना की आम्ही सगळी भावंडे एकदम चिडीचूप व्हायचो आणि जणू काही झालेच नाही असे दाखवून अगदी प्रेमाने, गळ्यातगळे घालून पुन्हा खेळायला पळून जायचो! काही म्हणा, पण देवाने सखूला खरेच देवदूतासारखे बनवले होते..जोशीच्या आंब्याच्या बागेमध्ये चोरलेले आंबे असोत नाहीतर पटवर्धनांच्या चोरलेल्या चिंचा सखू नेहमीच आम्हाला सढळ हाताने वाटायची. मग त्यात तिच्या वाट्याला कमी आले ना तरी ती समाधानी असायची. कारण तिला आमचा आनंद हा जास्त महत्वाचा असायचा.

आम्ही मोठे झाल्यावर आपापल्या संसारात पडलो आणि एकमेकींपासून थोडे लांब गेलो कारण सखूला दुसऱ्या गावी सासर मिळाले होते. त्यामुळे आमचा संपर्क थोडा कमी झाला होता. पण एकमेकींपासून लांब जरी गेलो ना तरीपण मनाने आजही आम्ही खूप जवळ आहोत.

परवा, मी जरा घाई-घाईतच होते. स्कुटीवरून ऑफिसला निघाले होते. चौकात घाई-घाईने डावीकडे वळण घेतांना स्पीड कमी करायचा राहून गेला आणि धाडकन रस्ता क्रॉस करणाऱ्या एका बाईला जाऊन धडकले. आम्ही दोधी खाली पडलो! झाले खाली पडल्यापडल्या माझ्या तोंडून लगेच, "आ-आई गं" हे उच्चार आले. पण त्या बाईच्या तोंडून फक्त नाजूकपणे एक हुंकार आला. तिचा तो नाजूक हुंकार ऐकून मी मनात म्हटले, "हिला काहीच लागले नाही का? माझी चूक असूनही ही बाई अगदी शांतपणे कसा हुंकार देतीये?" नशिबाने आम्हाला फार लागलेले नव्हते म्हणा. हातापायाला फक्त खरचटले होते.

मी उठायचाच प्रयत्न करत होते तेवढ्यात ती बाई माझ्याजवळ आली आणि म्हणाली, "अंग मंदे, जरा हळू चालवं ना गाडी, बघ पडलीस ना? आणि स्वतःला लागून घेतलंस?". मी पटकन वळून त्या बाईकडे पाहीले आणि माझा माझ्याच डोळ्यावर विश्वास बसला नाही. ते परिचित हास्य आणि तो ओळखीचा स्वर ऐकून मला आश्चर्याचा धक्काच बसला आणि मी पटकन म्हणाले, "सखू?" आणि ती पण मला उठवता-उठवता

म्हणाली, "हो गं मी सखूच". "अगं पण तू आता इथे कशी? कधी आलीस? मला नाही का कळवायचं?".... मी, "अगं हो हो सांगते सगळं, पण तू आधी उठशील का? बघू तुला किती लागलंय ते. कशी गं तू वेंधळी? इतकी वर्ष झाली पण सतत घार्ड-घार्डित असण्याची तुळी सवय काही गेली नाही"....सखू.

सखूला पाहून माझ्या आनंदाला तर पारावारच
 राहिला नाही! स्वतःला लागले आहे, खरचटले आहे, ते
 दुखतेय, आपल्यामुळे तिळाही लागले आहे, दुखत असेल
 हा कसलाही विचार नं करतां मी तिळा आणि तिने मला
 घट्ट मिठी मारली! मग काय, सखू भेटल्याच्या आनंदात
 मी चक्क ऑफिसला फोन करून सांगितले की मी आज
 ऑफिसला येऊ शक्त नाही कारण माझा ‘अपघात’ झाला
 आहे, मी गाडीवरून पडले!

सखू आज मला बन्याच वर्षानी भेटली होती आणि
ती पण अशी. मग सखूला घेऊन मी माझ्या घरी आले.
घरात पाऊल टाकल्याटाकल्या आधी आम्ही दोर्घीनी
खरचटलेल्या जागी ‘बँड-एड’ लावली आणि मी
गरमा-गरम आल्याच्या चहाचे आधण गॅसवर ठेवले.
दुसरीकडे पोहे करायची तयारी पण सुरु केली. बन्याच
वर्षानी भेटल्यामुळे दोर्घीनाही आता काय बोलू आणि काय
नाही असे झाले होते. मस्त गरमा-गरम पोहे खात आणि
चहा पीत आमच्या गप्पा सुरु झाल्या. आम्ही इतक्या
बोलत होतो की, आमच्या गप्पांना अगदी ऊतच आला
होता! लग्नानंतरच्या माझ्या आयुष्यातल्या रंगछटा तिला
सांगता-सांगता आणि तिच्या लग्नानंतरच्या आयुष्यातल्या
रंगछटा ऐकतां ऐकतां आम्ही आमच्या बालपर्णीच्या
आठवर्णीमध्ये कधी पोहोचलो हे कळलेच नाही. त्या
आठवर्णीमध्ये रम्माण असतांनाच आमच्या दोर्घीच्याही
तोंडून संत तुकारामांच्या एका कवितेच्या ओळी
आल्या

"लहानपण टेगा देवा मंगी साखरेचा रवा..."

खरंच, किती छान असते नाही आपले लहानपण!!...आज
मला परत एकदा माझे ते लहानपण सखूबरोबर
जगण्याची एक आर्त इच्छा झाली आहे. मिळेल का मला
ते मला परत जगायला?

सविता धनेश्वर

अक्षरगाणे

अ आ इ ई उ ऊ ए ऐ, (ऋ ओ औ अं अहः)२

क कपाचा, ख खाऊचा, ग गाडीचा

अक्षरगाणे मज्जाच मजा

घ घराचा, ह हाताचा, क्ष होतो क्षमतेचा ॥ १॥

ਚ ਚਕਲੀ, ਛ ਛੜੀ, ਜ ਜਾਈ, ਝ ਝੋਪਵੀ,
ਧ ਧਰਤੀ, ਥ ਸ਼ਾਲੇਤ ਕਰਤੇ ਆਮ੍ਰੀ ਖੁਪਚ ਮਸ਼ਟੀ ॥ ੨੧॥

ठ देतो टाळी, ठ देतो ठोसा,
 ड खातो डोसा, ढ आणतो ढगा
 ण पितो पाणी, र रंगतो रानी,
 ष आहे षट्कोनी, (ळ नाहिये मळीच)२ ॥ ३॥

प पोपट, फ फांदी
ब बसतो, भ भिठ्ठनी
म म्हणतो मी. व वारा गाई || ४ ||

त तरंग, थ थेंबाचा
द देशाच्या, ध धनाचा
न नंदीच्या, ल लाटेचा
स सष्टीच्या, ज जानाचा || ५||

सौ. मुणाल तक

Seattle Maharashtra Mandal

Executive committee 2018

**SJ : Silver Jubilee

Pravin Kairamkonda
President

Kailas Bhoite
Vice President/SJ Production

Anant Awadhut
Secretary/SJ Web master

Rohit Chaphekar
Treasurer/SJ Registration

Ajinkya Kher
Aduio & Media/SJ Production

Nikhil Ambaye
Audio & Media/SJ Production

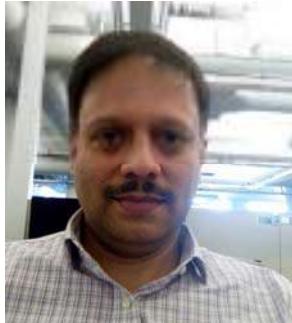
Santosh Karale
Web Master/SJ Web Master

Dhanashri Kelkar
Community outreach/
SJ Production

Ninad Dande
Event & Decoration/
SJ Games

Parag Kulkarni
Event & Decoration/
SJ Programming

Priya Kambale
Event & Decoration/
SJ Decoration

Tejasree Joshi
Membership/SJ Registration

Dhanashri Kulkarni
Membership/SJ Registration

Sushant Patil
Membership/SJ Registration

Priyanka Patil
Food/SJ Food

Virendra Patil
Food/SJ Food,Games

मंडळाचे २५ अध्यक्ष (१९९३ - २०१७)

मन आनंद तरंग रौप्य महोत्सवी दंग

गुरुदास कोडे
१९९३/१९९४

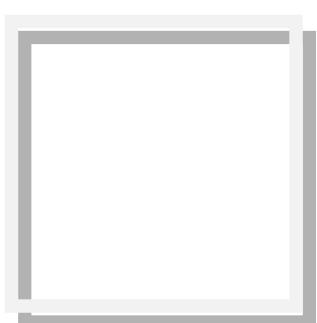
ज्योती सामंत
१९९५

जयंत भोपटकर
१९९६

संजय शिरोडे
१९९७

समीर बोडस
१९९९

नितीन करमरकर
२०००

माणिक राणे
२००१/२००२

सुभग ओके
२००३

पिनाक मेंगळे
२००४

आनंद परांजपे
२००५

स्वाती अंगोळकर
२००६

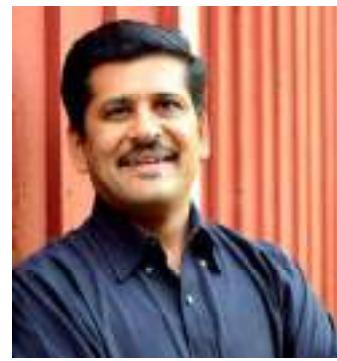
शंतनू सरदेसाई
२००७

मंजुषा देव
२००८

रोहित चाफेकर
२००९

चेतन चुडासमा
२०१०

मोहित चिट्ठीस
२०११

केतकी रानडे
२०१२

श्रद्धा देवधर-ओक
२०१३

रितू चुडासमा
२०१४

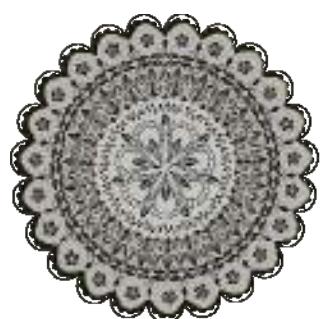
रमा हेरवाडकर
२०१५

अमित जोशी
२०१६

संदेश मोगे
२०१७

Silver Jubilee Committee 2018

Manjusha Deo
Convener

Savita Dhaneshwar
Co-Convener

Ashwini Deodhar
Program Chair

Vikas Patwardhan
Finance Chair

Rama Herwadkar
Registration Chair

Rahul Tarambale
Registration

Anjali Badawe
Registration

Ina Ghangurde
Facility Chair

Reetu Chudasama
Marketing Chair

Shweta Kolhatkar
Marketing

Shilpa Bhadsawale
Food Chair

Bhagyashree Deshpande
Food co-Chair

Sonal Vasulkar
Food

Pooja Acharya
Food

Abhijit Joshi
Food

Jyoti Rasal
Decoration Chair

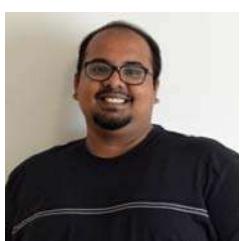
Shraddha Deodhar-oak
Decoration co-chair &
Volunteer coordinator

Sanjay Buradkar
Decoration

Sudarshan Chitre
Production Chair

Omkar Kulkarni
Production

परंपरा व नाविन्यतेचा
अनोखा संगम

नाविन्या
तुशी
कलेक्शन

वामन हरी पेठे ज्वेलर्स™

Thakurdwar - 2385 3521/2385 8470 | Ranade Road, Dadar (W) - 24301502/61304000 | Gokhale Road, Dadar (W) - 24301522/33 | NAGPUR - 0712-2229660/1 | AURANGABAD - 0240-2354417/8
Goregaon (W) - 28710108/09 | Badlapur - 0251-2695147/8 | Vile Parle (W) - 2610 5201/02 | Vasai - 0250-2384905/6 | Chembur - 25290171/72 | Sion - 24090225/6 Borivali (W) - 28335833/44
| Vashi - 27668407/8 | KOLHAPUR - 0231-2669812 | PANJIM GOA - 0832-2230832/33 | KANKAVLI - 02367230851/0852 | SEAWOODS - 022-39686047/48 | INDORE - 0731-2525200 /1
| AHMEDNAGAR - 0241-2321201/2 | AMRAVATI - 0721-2578010/11 | RATNAGIRI - 02352 - 234914 / 15 | ALIBAUG - 221477/221577 | NASHIK - 0253-2232071 / 72.

athaansh

Seattle Maharashtra Mandal Board Of Trustees 2018

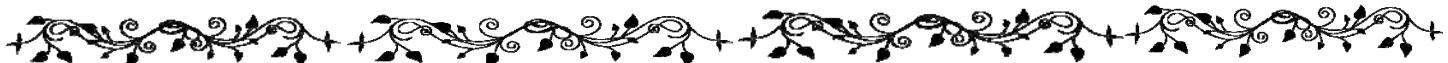
Mahesh Keni

Arun Nisargand

Vinay Deo

Seattle Maharashtra Mandal YUVA 2018 - Office bearers

Esha Harwalkar
President

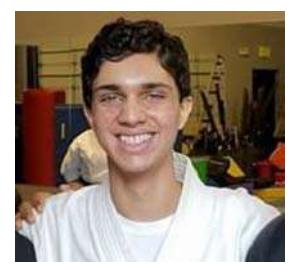
Anika Dighde
Vice President

Swarali Parikh
Secretary

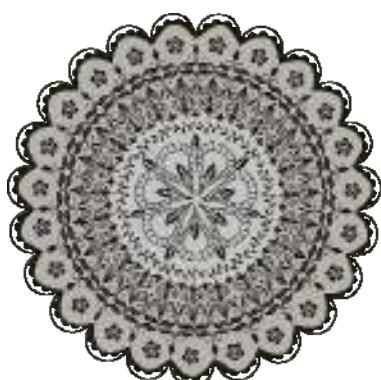
Suyash Panvalkar
Treasurer

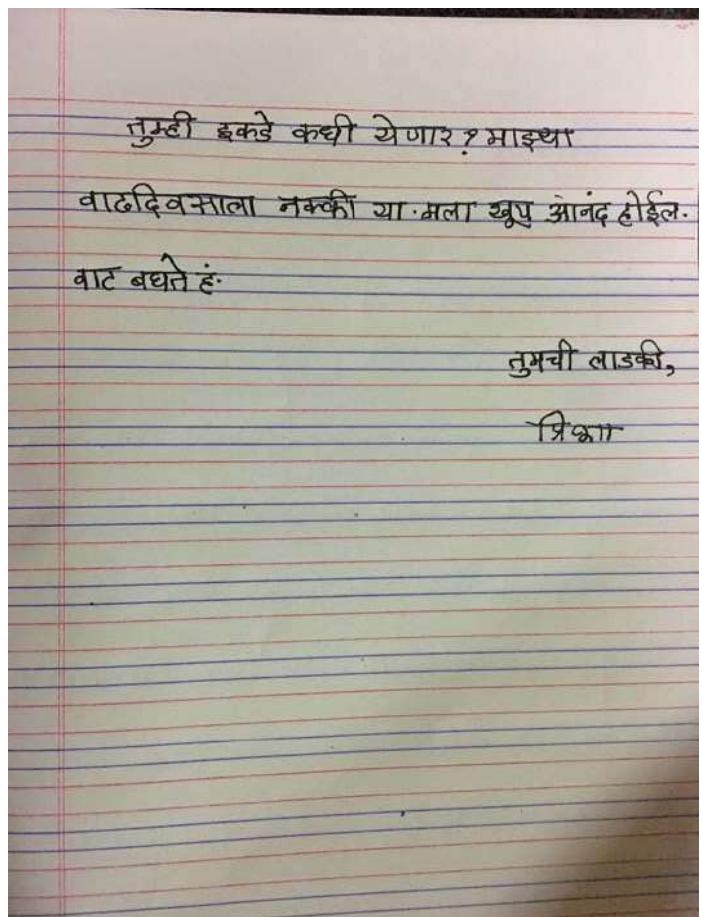
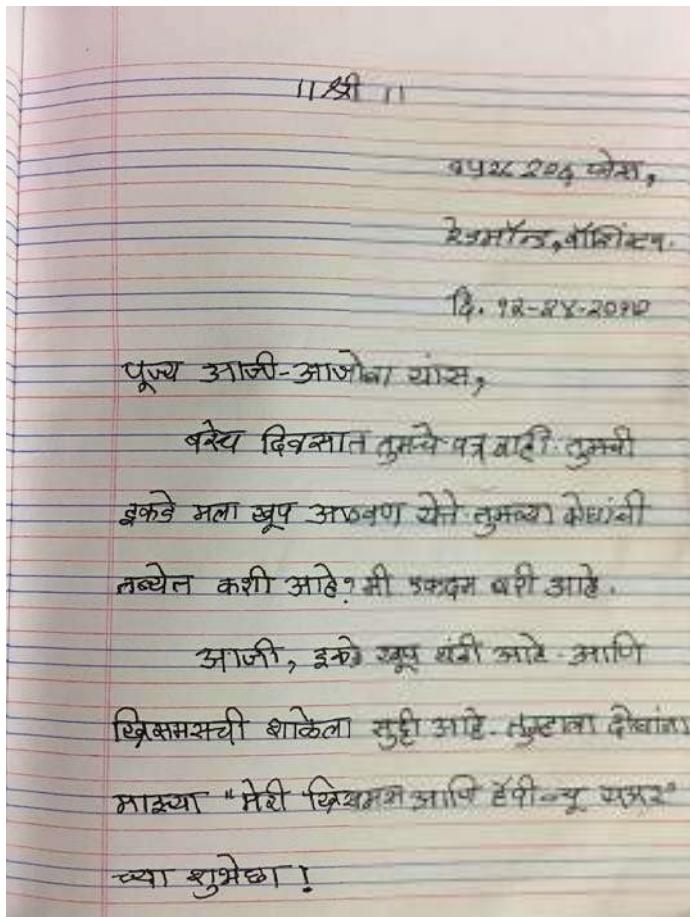

Nikhil Ghangurde
Web Master

मन आनंद तरंग रौप्य महोत्सवी दंग

BelRed Dentists

New Patient Special

\$50 off

Dental Treatment

New patients only. Can only be used with services of \$300 or greater. No cash value. Not valid with any other offers or prior services. Certain insurance limitations and exclusions may apply.

Special Offer

FREE TEETH WHITENING

Valid with new patient exam, full mouth x-rays and necessary cleanings. Limit 1 per patient. No cash value. Not valid with any other offers or prior services.

www.beldreddentist.com
425-641-5000

PATIENT CARE COMES FIRST

At Evergreen Internists, we are devoted to improving your overall health and wellness. Our primary goal is to help you attain a healthier and happier lifestyle by assisting you in preventing, diagnosing and treating all of your healthcare concerns.

**Dr. Gurinder Sahi
MD, CMD**

**EVERGREEN
INTERNISTS**

Certified medical examiner for immigration physical

Contact:
425-825-3900

उत्क्रांतीवाद

सांप्रतकाळी रेवाखंडे भरतवर्ष येथे 'माणूस आणि माकड' या विषयावर भरपूर चर्चितचर्चण होत आहे. माकडापासून माणूस उत्क्रांत झाला असे चाल्सबाबा डार्विन सांगून गेला. 'कोणीही माकडाचा माणूस होताना पाहिलेला नाही' तस्मात डार्विनचे म्हणणे फार मनाला लावून घेऊ नका असे एक मंत्री म्हणाले.

त्यांना माकडाचा माणूस होणे म्हणजे श्रीदेवीची नागीण होण्याइतके सोपे वाटले असावे (अधिक माहितीसाठी जिज्ञासूनी नगिना सिनेमा पहावा). आम्ही शाळेत असताना निअँडुरथल ते होमो सेपियन, अशी सगळी आपल्या पूर्वजांची घराणी गोरिलाच्या (गोरिला: आमचे इतिहासाचे शिक्षक) धाकाने पाठ केली होती. उत्सुकतेने पाठीशी शेपूट आहे का ते चाचपून पाहिले.(जिज्ञासूसाठी: शेपूट नव्हते.)

मंत्री साहेबांच्या वक्तव्यामुळे आम्ही स्वतःच संशोधन करायचे ठरवले. संपूर्ण संशोधनांती सांगू इच्छितो की माकड आणि माणसात फार म्हणजे फारच फरक आहे. माणसे जशी रस्ता सोडून गाडी चालवतात तसेझाड सोडून जमिनीवर राहणारे माकड आपण पाहिले आहे का? कोणत्या वानरीणीला तासंतास आरश्यासमोर आपण उभे पाहिले आहे का? वानरांच्या टोळीचा नेता वंश परंपरागत नसतो, माणसांच्या कळपाचा नेता हा वंश परंपरागत असतो. मग तो कितीही बालबुद्धी असू देत. आपल्या प्रकृतीला झेपत नाही ते माकड खात नाही, माणूस मात्र चांग्यापासून पैशयांपर्यंत काहीही खाऊ शकतो. म्हणून सांगतो माकडापासून माणूस उत्क्रांत झाला नाही, पण माणसाचा माकड व्हायला काहीच वेळ लागत नाही. माकडे अन्नाची भयंकर नासाडी करतात. कोठल्याही बफेत/ हॉटेलमध्ये माणसांनी केलेली अन्नाची नासाडी पहा. झेपणार नाही इतकी प्यायल्यानंतर आपल्याच मित्रांची माकडे झालेली पाहिली असतीलच. "२५ वर्ष लहानाचा मोठा केला पण लग्न झाले आणि हा बदलला, ती मदारीण आणि हा मारतोय उड्या". हे वाक्य कुठूनतरी परिचित झाले असेलच. ह्याशिवाय क्षुल्लक कारणासाठी मारामांग्या करणे, वाद घालणे. काम कमी आणि नुकसान जास्ती करणे. श्रीदेवीची नागीण व्हायला जितका वेळ

लागेल तितक्याच वेळात माणसाचा माकड होणारी कैक उदाहरणे देता येतील.

सो, मि. डार्विन तुम्हारा चुक्याच! माकडापासून माणूस उत्क्रांत झाला नाही तर माणसाचा माकड होतोय.

अनंत अवधूत

अरुण - उषेच्या गुलाब

गाली.....पहाट, दिवेलागण आणि रात्र

अरुण-उषेच्या गुलाब गाली

तांबुस पिवळे झुंबर डोले

उदयाचलि त्या सुगंध वारा

सृष्टीच्या तालावर डोले

गाऊ लागले प्रभात पक्षी

उडू लागले थव्या थव्याने

गीतामध्ये ऐकू येती

नव दिवसाचे नवे तराणे

सायंकाळी दिवेलागणी

मी जेव्हा बाहेर पडे

घरा परतती पहा पाखरे

गेली दूर चराया रे

आभाळ्ही मज बघून हसते

जाता दूर फिराया

तारे सारे गोळा होती

एकामागून पाठोपाठ

मुग्ध तारका कुणि

लुकलुक करूनि

ढगामागे जणु दडते

धीट अवखळ कुणि एखादी

धिटाईने पुढे पुढे सरते

लपंडाव हा पहात असता

चंद्रकोर-----चवथिची

लाजत मुरडत हळूहळू

आकाशी चढते

विनायक अग्निहोत्री

स्वतःशीच.....

मधाशी हॉस्पिटल मध्ये शिरताना एका म्हातारीला बघितलेलं. हातात एक मोठं बोचकं!! जुनीपानी पण जरीचे काठ असलेली हिरवी साडी. कपाळावर गोंदण, नाकात मोठी चमकी. पायात काही नाही. डोक्यावरून पदर घेतलेला. बाहेरच कुणाकुणाकडं पैसे मागत असलेली!!

मी घाईघाईत आत शिरलेली. नुसतं ओझरतं तिच्याकडे बघून आणि थोडं दुर्लक्ष करून!! बाहेर पडल्यावर परत दिसतेच!! मी बाजूच्याच खाऊच्या दुकानात काहीतरी घ्यायला शिरते आणि एक गुजराती मध्यमवयीन स्त्री त्याच वेळेस आत शिरते. तिच्या मागोमाग ती म्हातारी!!

मी काहीसं थबकून दोर्धोंकडे बघते. गुजराती स्त्री दुकानदाराला विचारते, "काय गोड आहे का?" आणि मग म्हातारीला विचारते, "काय हवं माई तुला?"

म्हातारीला मराठी समजत नाहीच पण ती कुठल्या भाषेत बोलतेय ते ही कळत नाहीये. कुठलीतरी दाक्षिणात्य भाषा आहे हे नक्की!! विजापूर, आंध्र?? त्याच बाजूची असावी. आता माझी उत्सुकता जागी होते आणि मी तिच्याकडे नीट बघते. कपाळाला खूप सुरकुत्या आहेत पण हसू एकदम स्वच्छ, निरागस!! दुकानात शिरलो त्याचा आनंद आहे. आपली कुणीतरी विचारपूस करतंय ह्याचं आश्चर्य आणि समाधान आहे.

एकीकडे ती गुजराती स्त्री विचारतेय, "तुला काय घेऊ माई? ठेपला हवा का? बिस्कीट पायजे का?" एक दोन बिस्किटाचे पुढे तिला दाखवते. म्हातारी पोट आताच भरल्यासारखी हसत, मान हलवत असते आणि एकीकडे तिच्या अगम्य भाषेत काहीतरी सांगतेसुदृधा आहे. शेवटी तिला दाखवून दोन तीन बिस्किटाचे पुडे, तिळगुळ आणि असच काहीतरी गुजराती स्त्री घेते. मी तिला म्हणते मी पण ह्याचे पैसे देते.

एकीकडे म्हातारीचं हसू ओघळतंच आहे. दोन्ही हात जोडून ती तिच्या भाषेत खूप खूप आभार मानते आहे. गुजराती स्त्री तिला म्हणते, "माई, तू हात नको जोडू... फक्त आशीर्वाद दे... बास...? एवढं पुरे की अजून हवं आहे?". म्हातारी मानेनेच नाही नाही म्हणते...पुष्कळ झालं अशी खूण करते. त्या दोघी दुकानाच्या बाहेर

पडतात...दुकानात शिरलेला कुणी एक म्हणतो..."बस!! यही करनेका!! और क्या..? संक्रांत है आज!!"

* * *

मी दादर पूर्वीन टॅक्सीने पश्चिमेला निघालेली. डोक्यात अनेक विचारांची खिचडी शिजत असतेच. त्यामुळे अधून मधून गप्पिष्ट टॅक्सिसवाल्याला नुसतंच हां हां करत, फोन वर बोलत एकीकडे बाहेरच्या गर्दीकडे बघत प्रवास चालू आहे. टॅक्सीमध्ये बसलो की बाहेरच्या गर्दीशी नातं तुटतं. एरवी त्या गर्दीचा भाग असताना तसं काही लक्षात येत नाही पण काचेआडून बाहेर बघताना आपण बन्याच गोष्टी नकळत निरखत पारखत असतो.

टिळक पूल संपता संपता गाडी वीर कोतवाल उद्यानाला वळसा घालून शिवाजीपार्कच्या दिशेने जाते. त्या वळणावर डाव्या हाताला आणि समोरच्या बाजूला बरेच बसचे थांबे आहेत. त्यामुळे त्या वळणावर सतत वाहनांची दाटी झालेली असते. बसेस निघत असतात, चारचाकी, दुचाकी वळत असतात, स्त्री-पुरुष, फेरीवाले, शाळेची मुळं, सगळे त्यातूनच वाट काढत रस्ता ओलांडत असतात. गाडीच्या हॉर्नचा, आवाजांचा एकच कोलाहल चालू असतो. सरळ जाणाऱ्या, तिरक्या जाणाऱ्या, वळणाऱ्या, उतारूंसाठी थांबणाऱ्या अशा अनेक कॅब्स, खाजगी वाहनं असे तीन ते चार थर तयार झालेले असतात नेहेमीच!! तेच ते दृश्य!! बघायचं आणि सुस्कारा सोडायचा. शहरांमधली माणसं कशी तळहाती जीव धरून वावरत असतात ह्याचा अस्सल दाखला!! आताही तसंच!! आणि ह्या गजबजाटात टॅक्सीचा वेग जवळपास शून्यावर येतो तेव्हा मला ते दोघे दिसतात. थोडे दूरवर! एक मध्यमवयीन पुरुष आणि त्याच्या दोन्ही खांद्यांवर हात ठेवून त्याच्या मागून रखडत धावणारी एक बाई!! थोडी बुटकीशी!!

त्यांची बस थांब्यावर येताना दिसलीये त्यांना!! म्हणजे त्याला!! कारण ती स्त्री अंध आहे. त्याच्या खांद्यावर एक झोळी. तिच्या खांद्याला एक पर्स लटकलेली. परिस्थिती बेताचीच दिसतेय!! ते दोघे अगदी जिवाच्या आकांताने धावतायेत. इतक्या रहदारीच्या रस्त्यावर. बस दुरु दिसल्यावरच त्याने धावायला सुरु

स्वामी तिन्ही

जगाचा.....!!!

केलं असणार आणि तिला तर त्याचा आधार
घेतल्याशिवाय, धावणं शक्यच नाही. धावणार कसली...
कशीतरी जेमतेम फरपटणार!! पण बसपाशी
पोचतापोचता बसने वेग घेतला आहे. मी मनातल्या
मनात कळवळतेय...आई ग!! मिळूदे, मिळूदे त्यांना
बस!! थांबू दे थोडी पुढे जाऊन!! कुठे जायचं असेल
त्यांना? ते दहा बारा पावलं बसमागे धावतात, हातवारे
करतात, हाक मारतात...आसपासच्या माणसांनीपण बस
थांबवायचा प्रयत्न केलेला!! बस जातेच!! आता बसचा
चालक तरी किती वेळा आणि कोणा कोणासाठी
थांबणार? बस निघून गेल्यासरशी दोघांच्या माना हताश
होऊन खाली जातात. पाय थबकतात. आता पुढची बस
केव्हा येणार? किती थांबावं लागणार? सगळा मिनिट
दोन मिनिटाचा मामला!!

हे सगळं मी दुरुन बघत असतानाच आपण
त्यांना लिफ्ट देऊया...विचारू या कुठे जायचंय ते..
टॅक्सीवाल्याला सांगते वळवायला तिथे...हे सगळे विचार
फास्ट फॉरवर्ड सारखे माझ्या मनात येता येताच माझ्या
टॅक्सीची गती वाढून मी केव्हाच ते वळण औलांडून
निघालेय!! मला जिथे जायचंय त्या दिशेनो!!

-अशिवनी देवधर

शेवटचं पान

कुणाच्याच वहीचं शेवटचं पान कधी कोरं नसतं
काही गुजगोष्टी सांभाळण्याचं त्याचं वचन असतं.

कधी एखादी ओळ, उमलणारं फूल असतं
चितारलेल्या रेघांमध्ये अस्फुट गाणं असतं.

व्यक्त केलेलं सारंच काही खरं नसतं
उसळणाऱ्या दर्याला दिलेलं ते अंगण असतं.
स्वतःशी गप्पा मारताना कसलं बंधन नसतं
मुक्त होण्यासाठी जोडलेलं ते नातं असतं.

धनश्री केळकर

सकाळी अंघोळ देवपूजा वगैरे आटपून फेसबुक
उघडले एकदाचे. हो, मी अंघोळ केल्याविना फेसबुकचे
तोंड देखील पाहत नाही. संस्कार, दुसरं काय? तर असो,
पहिल्याच पानावर समीरची आपल्या आईबद्दल एकदम
भावनिक पोस्ट होती ती अशी:

"आई, इतके दिवस जवळ होतीस तोपर्यंत सगळे
हट्ट पुरवून घेत होतो आणि तूदेखील मला अगदी लहान
करून टाकलं होतंस. अमृता तरी म्हणायची, तुमच्या
आईमुळे मला आणखी एक बाळ असल्यासारखे वाटते :).
पण तू गेलीस आणि एकदम पोरका झाल्यासारखं वाटतंय
गं. आई, प्लिज परत ये, आम्ही वाट बघतोय गं तुझी.
We all miss you AAI".

मी हादरलोच, गेल्याच आठवड्यात त्यांचा
accident झाला होता आणि आता ह्या आठवड्यात हे. मी
सुन्न होऊन बसलो. माझ्या डोळ्यासमोर एकसारखा
काकूचा चेहरा येत होता, मनमिळाऊ, बुजगावण्यालादेखील
माणसात आणतील असा लाघवी स्वभाव आणि अचानक
आज हे कळाले. पटकन त्याच्या पोस्टला रिप्लाय मारला,
"कधी गेल्या?", त्याचे लगेच उत्तर आले,"गेल्याच
आठवड्यात". मी विचारले,"काही त्रास वगैरे?", त्याच्या
उत्तराची वाट न बघता आणखी एक प्रश्न टाकला
"कशाने?". इतक्यात त्याचं उत्तर आलं,"अरे, छातीत
सारख दुखतंय म्हणून तक्रार करत होती दोन
आठवड्यापासून". एवढेच बोलून तो गायब झाला आणि
त्याचे बराच वेळ उत्तर नाही आले, म्हणून मी फोनच
लावला सरळ.

मी: अरे समीर, कुठे आहेस?

समीर: ऑफिस मध्ये आहे रे.

मी: अरे पण अशा अवस्थेत? घरी थांबायचे नाही का?

समीर: अरे हो, पण बॉसने फार धीर दिला, म्हणाला
अशी संधी परत नाही येणार, तुला तर माहितीच आहे,
आज आमचा CEO वगैरे पण आहेत presentationला. मी
पण थोडं मन घट्ट करून आलो मग. बरं चल, आपण
बोलू नंतर, आज दिवसभर मी presentation मध्ये बिझी
असेन, संध्याकाळी catch up करू. त्याने एवढे धीराने

काम घेतलेले बघून मलाही थोडा धीर आला आणि मी ही
आपल्या कामाला लागलो.

संध्याकाळी समीरचे पेज ओपन करून बघितले
तर आणखी एक धक्का, सकाळी आईचा फोटो आपले
profile picture म्हणून लावलेल्या समीरने आता आपल्या
प्रेझेन्टेशनच्यावेळचा फोटो लावला होता आणि सकाळची
पोस्ट गायब झाली होती. मला काहीच समजेना म्हणून
त्याला परत फोन केला तर तो चिडून म्हणाला, "पप्पा, अरे
हरामखोर आहेत रे सगळे एक नंबरचे, तूच एकटा काय
तो मला खराखूरा समजावून घेऊ शकतोस बघ. अरे,
छातीत दुखत होते म्हणून आम्हीच आईला भारतात परत
पाठवले रे, तर तू सोडून बाकी सगळ्यांनी RIP चे मेसेजेस
टाकले. म्हणून मी ती पोस्टपण काढली आणि फोटोपण
बदलला, आताच सुधारित पोस्ट टाकत होतो इतक्यात
तुझा फोन आला."

पुढचं बोलणं ऐकायला मी कुठे भानावर होतो?
काकूंच्या आत्म्याला मी सकाळीच सद्गती दिली होती.

विरेंद्र पाटील

स्वप्नील

वर आकाशाला
सोनेरी डिलई
भोवती साठली
जादुई निळाई
निळाईची साक्ष
लोचनांची भाषा
प्रेमाची ती खूण
उजळल्या दिशा
तम झाकोळला
उगवला रवी
सोबतीला संगे
तुझी साथ हवी
माझा हात आज
दिला तुझ्या हाती
स्वप्नील दुनिया
साकार पुढती

धनश्री केळकर

बाळ कृष्ण

शिरी मोरपीसं, हाती मंजूळ पावा
बाळमुकुंदाच्या मुखी अमृताचा गोडवा
दुडूडूड धावे, पायी वाजे छुमछुम
गोकुळेच्या नंदबाळा, तुझं साजरं ते रूप!

सावळा कान्हा माझा नटखट भारी
दूध दही खाण्या फोडी मडकी सारी
कान्हासवे खेळण्या आतुरले गोप
यशोदेच्या गोपाळा, तुझं साजरं ते रूप!

श्रीरंगा लहानगा तू, दावी लीला अनंत
मोहक तुझ्या हासण्याने, फुले अंगणी वसंत
कृष्णमय जाहले, मनी आनंद अमाप
किती बघू बाळा, तुझं साजरं ते रूप!

अशिवनी क्षीरसागर

अमेरिका

नितळ निळ्या त्या क्षितिजावरती
कुणी रेखिल्या पर्वत पंक्ती?
एक अनामिक चित्र काढितो, अज्ञाताच्या पलटावरती
शुचिर्भूत ती निबिड वनश्री मार्ग दुतर्फी करिती देखणा
नाना रंगी लेवुनि वस्त्रे जणू सलामी देती ललना
रक्त केशरी, गर्द जांभळी, रंगपंचमी कशी अवेळी?
नारिंगी अन् हिरवी पिवळी, निसर्ग खेळे गुलाल होळी
लाल-सुवर्णी पानगळीने हिरव्या कुरणी सजले अंगण
वसुंधरेच्या भालावरले हळद-कुळनी हिरवे गोंदण
सैर सपाटा या नगरीचा मनी उमलती किती उखाणे
असेल वृष्टी दिसेल त्याला या नगरीचे चित्र देखणे
मंगला फाटक

Price Tag

खूप दिवसांनी तो दिसला, भेटला
नेहमीसारखा नाही वाटला, थोडा वेगळा जाणवला
उदास वाटतोस, काय झालं?
"काहीच नाही", उत्तरादाखल वाक्य आलं
चांगलाच ओळखतो तुला, माझ्यापासून तरी नको लपवूस
तोंडदेखलं आनंदी राहन स्वतःलाच नको फसवूस...
"माणसे जोडायला पैसे लागायला हवे होते
म्हणजे किंमत राहिली असती", मी चक्रावलो
त्याचे उत्तर चमत्कारिक असलं तरी त्याच्या या सुराला
मी ओळखून होतो

"आजूबाजूला अगदी आपल्या बाबतीतही हे सर्रास घडताना
बघतो
एखाद्याला एखादा माणूस इतका गृहीत कसा धरतो
गरजेच्या वेळी जे धावून येतात तेच तर खरे असतात
शेवटपर्यंत टिकवायची अशी ती नाती असतात
हीच तर ती लोकं असतात ज्यांचा हात कधीच सोडायचा
नसतो
गर्दी आणि गोतावळा यात माणूस इतका कसा गल्लत
करतो
गृहीत धरणाऱ्यांचं कधीच काही अडत नाही, हा नाही तर
दुसरा त्याला मिळत जातो
पण जो गृहीत धरला जातो तो तर व्यसनाधीनच होत
राहतो
व्यसन...प्रत्येक व्यक्तीशी अंतर राखून वागण्याचं
व्यसनं..."
खूपशा गोष्टी आतच दडवून ठेवण्याचं व्यसनं..."

मला निःशब्द बघून तो शांत झाला...किंचित हसला...
"उत्तर नकोय, तुला वाटणारी काळजी खरी होती म्हणून
बांध फुटला...
फरक पडून घ्यायचा नाही, हे नुसतं बोलून जमत नाही
समोरच्याची कदर करणारे आपण...तो आपला पिंडच
नाही...
काही उपाय मिळतोय का ते बघतोय...
तोवर स्वतःला लावायला एक 'price tag शोधतोय'"
नंतर तो काय बोलला ते मला कळलं नाही

त्याच्या चेहऱ्यावरचे भावही दिसले नाहीत
आरशासमोरून मी निघून गेलो होतो...

केतन जोशी

* * *

पत्रं

परवाच कपाटाच्या आतल्या कप्यात तुझी पत्रं
सापडली...खूप जुनी...
इतकी जुनी की त्यावरची अक्षरंपण धूसर झालेली...
तरीही मला मागे ओढून घेऊन जायची ताकद होती
त्यांच्यात
पुसली जातात ती अक्षरं, आठवणी थोडीच पुसता येतात

केवढी पत्रं लिहायचो ना आपण...
छोट्या छोट्या गोष्टी एकमेकांना सांगायचो
एवढंसं काही घडलं तरी आपल्याला राहावयाचं नाही
एकमेकांशी बोलल्याशिवाय दिवस जायचा नाही
दिगंनी पत्रं यायची तुझी...रोज...त्यात कधी खाडा झाला
नाही...
अन् त्या पत्रांना उत्तर देताना मी ही कधी कंटाळलो
नाही...

पण अचानक काय झालं कुणास ठाऊक ...
पत्रं कमी झाली, शब्दं तुटक झाले
भावना बोथट झाल्या, संवादही खुंटले
गप्पांमधलं आपलेपण कोण जाणे कुठे गेलं
हातातल्या लेखणीला हळूहळू बोल फुटणंच बंद झालं

माहित नाही...कदाचित नात्यातलं नाविन्यच संपलं
दिवसेंदिवस पत्रागणिक अंतरही वाढत गेलं,
दोन स्वतंत्र अन् अलिप्त व्यक्ती झालो आपण, अगदी
परक्या...
आपल्या संभाषणातले शब्दं अबोल, शांतताच तेवढ्या
बोलक्या...

केतन जोशी

दादा रेण्यांच्या आठवणी - माझी शाळा - बालमोहन विद्या मंदिर

१९४८ च्या जून - जुलै महिन्यात आम्ही म्हणजे आई-वडील, मी व माझा थोरला भाऊ शिवाजी पार्क, क्रॉस रोड नंबर ३ वर देवधर ब्लॉक्स मध्ये राहायला आलो. शाळेचा प्रश्न वडिलांनी आधीच सोडवला होता. एका वेगळ्या इमारतीत प्राथमिक शाळेत मी व तेथून थोड्या अंतरावर असलेल्या माध्यमिक शाळेत माझा भाऊ असे आम्ही शाळेत जाऊ लागलो. माझी शाळा अगदी शिवाजी पार्कच्या समोरच. शाळेत गेल्यानंतर शाळेचे 'बालमोहन विद्या मंदिर' असे नाव समजले. १९४८-४९ मध्ये दुसऱ्या व तिसऱ्या इयतेचा अभ्यास अनुक्रमे पहिल्या व दुसऱ्या सहामाहीत करून घेऊन मला डबल प्रमोशन देऊन एकदम चौथ्या इयतेत घालण्यात आले व पाचवीपासून मी मोठ्या भावाच्या शाळेत जाऊ लागलो.

नव्या शाळेत पहिल्याच दिवशी माझा खेड्यातील एकूण अवतार पाहून एका आचरेकर नावाच्या मुलाने माझी टोपी उडविण्याचा अयशस्वी प्रयत्न केला. त्यावेळी माझी नुकतीच मुंज झाली असल्याने डोक्याचा गोटा करून शेंडी राखलेली होती. कोट-टोपी घालूनच मी शाळेला जात असे. केरकर, भंडारी नावाची दोन मुले व आचरेकर माझा छळ करीत. पैकी आचरेकर, 'चमन-गोटा लाल बटाटा' असे चिडवित असे व 'अशी भटाची शेंडी आवडती कैचीने कापून टाकली' असे गाणे म्हणत असे. पण पुढे डबल प्रमोशन घेतल्या नंतर माझे बरेचजण चांगले मित्र झाले. सदानंद आगाशे, अनिल पालेकर, बोरकर वगैरे तर अगदीच जवळ आले. इंदुबाई म्हणून माझ्या एक बाई होत्या फार चांगल्या वागत सगळ्यांशी. मला बोलावून आपल्या डब्यातील केळी खायला देत. त्यांचा गोष्टीचा तास आम्हा सगळ्यांचा आवडता.

शाळेत एके दिवशी दुपारी चित्रकलेचा सिन्नरकर सरांचा तास चालू असताना एक व्यक्ती वाच्याच्या झोतासारखी वर्गात शिरली. आम्ही चित्रे काढण्यात गुंग. पांढरा स्वच्छ, पारशी फॅशनचा, कडेवर बटणांचा कोट, डोक्याला त्या काळातील गोल बन्यापैकी उंच काळी टोपी, डोळ्यावर बारीक काड्यांचा चष्मा...मला अजूनही

आठवते.....त्यांनी बोलायला सुरुवात, "बाळांनो" या शब्दांनीच केली. गणितातली एक दोन, अर्थात अंकगणितातील तोंडी उदाहरणे त्यांनी मुलांना विचारली. त्यांची उत्तरे बरोबर मिळाल्यावर त्यांनी आणलेल्या खोक्यातील रंगीत खडू, पेन्सिली (त्यावेळी शाईचे पेन वापरात नव्हते) उत्तरे देणाऱ्या मुलांना बक्षिसे म्हणून वाटून टाकली.

दादा रेण्यांचे प्रथमदर्शनीच एवढे प्रभावी रूप पाहून आम्ही मुले अवाक झालो पण येथून पुढे आम्हाला दादांचा जास्तच लळा लागला. नंतर आम्ही त्यांचे आवडते विद्यार्थी झालो. मला डबल प्रमोशन...मी वयाने लहान असल्याने...देऊ नये असे माझ्या वडिलांचे मत होते. पण दादांनी सांगितले म्हटल्यावर ते कबूल झाले. "करेल तो..." असे त्यांचे आश्वासन पुरेसे होते. १९५२ साली वडिलांच्या आजारपणामुळे आम्हाला आमच्या गावी, कागलला स्थलांतर करावे लागले पण बालमोहनच्या आठवणी आज ह्या घटकेपर्यंतही ताज्याच आहेत.

शाळेची इमारत मुख्य म्हणजे जास्त लक्षात राहिलेली. शिवाजी पार्कच्या कोपन्यावर लाल भडक रंगाने भिंती रंगविलेली छोटी - एक मजल्याची लांबच्या लांब इमारत. खूप मोठे प्रवेशद्वार. आत शिरल्यावर डाव्या उजव्या बाजूला शाळेच्या नवनवीन उपक्रमांचे दर्शन होत असे. तेथील फळ्यावर शाळेतील ज्या मुलांचा आज वाढदिवस असेल त्यांची नावे रंगीत खडूनी मोठ्या अक्षरात चित्रकलेच्या शिक्षकांनी लिहिलेली असत. त्या मुलाचा वर्ग, तुकडी, वय व त्याच्या बद्दलची थोडक्यात माहिती असे. एका दुसऱ्या फळ्यावर त्या महिन्यातल्या महत्वाच्या सणांची माहिती विद्यार्थी स्वतः गोळा करून लिहीत. वर्ग शिक्षकांचे मार्गदर्शन असेच. मला लक्षात राहिलेले रावले सर गणित शिकवत. ठाणे, कुलाबा, रत्नागिरी ह्या जिल्ह्यांच्या आद्याक्षरांवरून लक्षात राहिलेले ठाकुरी सर भूगोल हा विषय शिकवीत. ते लोकलने ठाकुरी नावाच्या एका दूरच्या स्टेशनवरून रोज येत असत. बॉय स्काऊट म्हणजे बाल वीर होण्यात मी खूपच रस घेतला होता. कॅम्पफायर, शिट्ट्यांची भाषा, फर्स्ट एड शिकण्यात खूप मजा येई. मानखुर्दच्या जंगलात २-३ दिवसांचा कॅम्प आठवतो. त्यात सरांनी

सांगितलेले 'मालाडच्या म्हातान्याचे गाणे' अजून मनातून जात नाही.

आरे कॉलनी, गौळीवाड्याची सहल अविस्मरणीय!! त्यावेळी दूध योजनेची सुरुवात नुकतीच मुंबईत झाली होती. दूध केबिन्स कोपन्याकोपन्यावर असत. बालमोहनची विशेष लक्षात राहिलेली आठवण म्हणजे शाळेच्या दोन टोकांना असलेली फार मोठी दोन वैशिष्ट्ये!! उजव्या बाजूच्या टोकाला भारताचा मोठाच्या मोठा सिमेंटचा बराचसा स्केल प्रमाणे बनवलेला नकाशा. डॉगरांचे, पर्वतांचे चढउतार, नद्यांची लांबी, नदी कोठून कशी वाहते वगैरे शिकवण्यासाठी आमच्या दादा रेग्यांची ही डायरेक्ट मेथड....बागेतल्या चावीने झाज्या, बादल्या भरून आणून नदीच्या उगमापाशी ओता आणि जाणून घ्या ती नदी कोणकोणत्या प्रदेशातून कशी कशी वाहत जाते, काठावर असणारी शहरे, तेथील उद्योग इत्यादी. भूगोल विषय ताजातवाना होऊन पुढे उभा राहत असे, लक्षात राहत असे.

शाळेच्या डाव्या टोकाला "सावरकर सदनाची" इमारत. आम्ही मुददामहून त्या बाजूला बागेतून भटकून यायचे. तात्यारावांचे दर्शन होते का ते पाहत असू. ते कोणी मोठे क्रांतिकारी आहेत ही माहिती इतिहास शिकताना पुढे झाली. (सध्या ही इमारत राष्ट्रीय स्मारक म्हणून जाहीर करण्याचे ठरत आहे) साने गुरुर्जींचा काळ तो. १४०८ची आई, धडपडणारी मुले ह्या त्यांच्या गोष्टीरूप पुस्तकांचा प्रभाव आमच्यावर पडण्याचे कारण म्हणजे शाळेतील वर्ग वाचनालयाची पद्धत. बालमोहनचे वार्षिक स्नेहसंमेलन म्हणजे विद्यार्थ्यांना मोठी पर्वणी वाटे. सानेगुरुर्जींच्या आंतर भारतीच्या कल्पनेने गुजराथी भाषेतील छोटी नाटुकली संमेलनात होत. सर्व शिक्षकवृद्ध आत्मीयतेने सहभागी होत असे. "राजा सुपाड कन्नु" सारखी गुजराथी नाटिका तेथेच बघितली. कॉस्मोपॉलिटन मुंबईचा प्रभाव!! आचार्य प्रल्हाद केशव अंते ह्यांच्या 'अरुण वाचन' मधील कथा, कविता, गद्य पद्य ह्यांचे वेडच लावले शाळेने आम्हाला. कुसुमाग्रजांच्या "कोलंबसाचे गर्वगीत" काव्यावर आधारित टॅब्लो ती कविता अगदी हृदयात ठसवून गेला. तसेच पृथ्वीचे प्रेमगीत, आगगाडी व जमीन, गरज जयजयकार, अहि नकुल ह्या ही कवितांचे!!" प्राप्तकाल हा विशाल भूधर..सुंदर लेणी तयात खोदा. निज नावे

त्यावरती नोंदा" ..ह्या ओळीवर सिन्नरकर ह्या आर्ट टीचरनी काढलेले अप्रतिम चित्र अजून पुसता पुसले जात नाही मनःपटलावरून!!

मी दादा रेग्यांच्या बालमोहनचा विद्यार्थी...असे सांगताना अजूनही मान ताठ होते. अगदी अलीकडे म्हणजे मी कोल्हापूरला बी. एड. करत असताना १९६२ साली सैन्यात इमर्जन्सी कमिशनसाठी अर्ज करायचा होता. "शाळा सोडल्याचा दाखला" व बाँय स्काऊटमध्ये मी होतो हे दोन्ही दाखले दादा रेगे सरांच्या सहीचे हवे होते. मागणीसरशी माझ्या कागलच्या पत्त्यावर येऊन पोचले होते पोस्टाने.....!!

विनायक अग्निहोत्री

गुलाब

रंग गंध अन स्पर्श रेशमी

गुलाब सुमनांचा

पुष्पवाटिका श्रीमंत भासते

राजा तू त्यांचा

सुबक साजिरी गुलाब कलिका

पानोपानी हासे

लाजरी मोहक कुणी यौवना

पडदानशीन भासे

गुलाबजल करी वातावरणी

शीतल शिडकावा

अनुरागाचे प्रतीक अत्तर

अर्थ समजूनी घ्यावा

कांती गुलाबी गाल गुलाबी

तुङ्गीच उपमा देती निरंतर

थंडी गुलाबी रात्र गुलाबी

रसरसलेले जीवन सुंदर

काट्यामधुनी गुलाब फुलतो

सौजन्याची देई शिकवण

दुःख संकटे झेलुन घेता

पदरी बांधा सौख्याचे क्षण

गुलाब-जामुन म्हणती ज्याला, गुलाब ना जामुन

गुलकंद परी नित्य सेविता, आरोग्याचे अमृत सिंचन

मंगला फाटक

निर्वाण

केव्हा ना केव्हा तरी जायचे गड्या
जन्माच्या पलीकडे मृत्यूच्या गावा

आज आहे, उद्या नाही, कुणाच्याच हाती
कुठे, कशी संपायची श्वासांची शिदोरी

ठव नुरतो सुखाला, नुरे वावही दुःखाला
अवघ्याच जाणिवांचा तिथे संपतो पसारा

नाही हिशोब पापाचा, मोजदाद ना पुण्याची
राजा, रंक सारे तिथे एका माळेचेच मणी

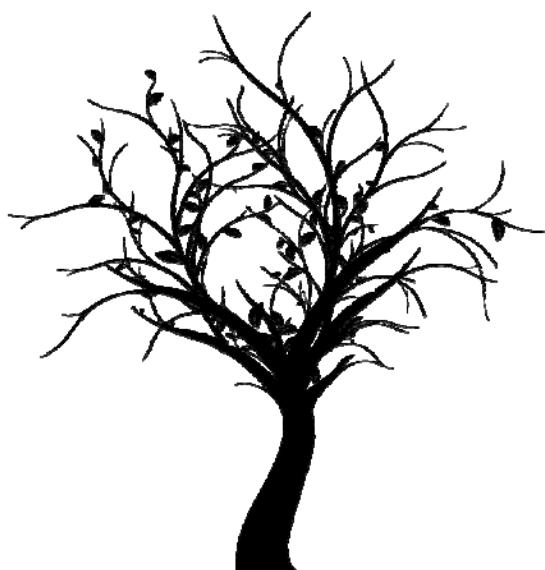
तुझे, माझे, हयाचे, त्याचे कोणाचेच काही नुरे
काळ वेळ गाठताच भर प्राणांचा ओसरे

नाही जन्म, नाही मृत्यू, काही आपल्या हातात
देह मातीचा पुतळा अंती मिळतो मातीस

दगाबाज दोस्तापरी जन्म लोटतसे दूरी
आश्वासक सख्यापरी मृत्यू कवटाळी उरी

मृत्य नव्हे रे वैरी, सखा असे तो प्राणांचा
तोडी देहाचा पिंजरा, जीव भेटावी शिवाला

जातानाही जा तू गड्या असा हसत खेळत
कर्तृत्वाच्या चंदनाचा गंध उधळी जनात
कादंबिनी धारप

चाफा

सरधोपट हिरव्या पानांच्या दाटीत
घमघमलेला पांढरा चाफा
त्याला कुठे पर्वा असते आजूबाजूच्या बकाल गर्दीची?
तो फुलतो स्वतःसाठी.....

ज्याला सुंगंध हवा आहे तो येईलच शोधत
फुलून सुंगंध उधळणं हे चाफ्याचं संचित
त्याच रूप, त्याचा डौल...त्याचा आपलाच

आणि वारा आल्यावर अलगद निस्तून
खाली ठिबकायचं हे ही त्याचं संचितच
ते ही सहजपणे स्वीकारलेलंच...

पण खाली डबक्यात साठलेल्या
पावसाच्या मातकट पाण्याला
अचानक सुंदरतेचा स्पर्श तर होतो त्याच्याचमुळे?

डबक्यातला चिखल उडू नये म्हणून
जपून पाऊल टाकणारे लोक
चाफ्यावर पाय पडू नये
म्हणून बाजूने जातील कदाचित!!

अशिवनी देवधर

रुडॉल्फ, सॅटा आणि

गदिमांचा राजहंस!

नमस्कार वाचकहो,

थँक्सगिविंगसाठी सजलेल्या जगभरातील बाजारपेठा आणि ग्राहकांची खरेटीची धूम ख्रिसमस संपवून नवीन वर्ष सुरु होईपर्यंत चालू राहते. अशा जादुई आणि उत्साहाने भरलेल्या वातावरणात भर पडते ती गुलाबी आणि किंचित बोचन्या थंडीची. सजावट केलेले आणि शेकडो दिव्यांनी उजळून गेलेले रस्ते, मोठे मॉल्स आणि तितकेच उत्साही ग्राहक. अशाच एका आवडीच्या मॉलमध्ये गेले होते तेव्हा दोन वर्षांपूर्वी मी "रुडॉल्फ द रेडनोज रेनडिअर" हे गाणे ऐकले. मॉलच्या गजबजाटामध्ये शब्द तितकेसे कळले नाहीत, पण एकंदरीत चाल खूप आवडली म्हणून घरी येऊन यु-ट्यूबवर हे गाणे पुन्हा पुन्हा ऐकले आणि मी त्या बालगीताच्या अक्षरशः प्रेमात पडले. रॉबर्ट मे यांनी १९४७ साली लिहिलेले हे ख्रिसमस कॅरोल आणि त्याला चाल लावली आहे जॉनी मार्क्स यांनी.

रुडॉल्फ नावाचे छोटेसे रेनडिअरचे पिल्लू हळवे, काहीसे बुजरे आणि तितकेच गोजिरवाणे गौंडस. त्याचे चकाकणारे लाल रंगाचे नाक हे मात्र इतर सगळ्या रेनडिअरसाठी चेष्टेचा आणि गमतीचा विषय. त्यामुळे व्हायचे काय की या पिल्लाला इतर कोणी खेळायला घेत नसत तर त्याची चेष्टा करीत, त्याला काहीबाही बोलत. बिचारा रुडॉल्फ मनातून फार खंतावून जायचा, कष्टी व्हायचा. पण सांगणार कोणाला? तो आपला एकटाच खेळात बसायचा.

असाच हिवाळा सुरु झाला आणि ख्रिसमसचे वेद्य लागले. त्या ख्रिस्तमसच्या रात्री नेमके दाट धुके पडले आणि नॉर्थ पोलवरील सांताक्लॉजला त्याची स्ले हाकायला काहीच दिसेना. त्याच्या जवळ आठ रेनडिअर, पण त्यांनाही अंधारून आलेल्या रात्री पुढे जाताच येईना आणि त्याचवेळी सांताचे लक्ष गेले ते नेमके रुडॉल्फ आणि त्याच्या चकाकणाऱ्या नाकापुढे. सांताने मोठ्या प्रेमाने रुडॉल्फला जवळ घेतले आणि विनंती केली त्याच्या रथाचे सारथ्य करायची. मग चकाकणाऱ्या नाकाच्या लाल

प्रकाशामध्ये त्याने इतर आठ रेनडिअरच्या मदतीने सांताला त्या रात्री सगळ्या भेटवस्तू घरोघरी पोचवायला मदत केली. सांताक्लॉजने खूष होऊन रुडॉल्फला जवळ घेतले आणि "तू इतिहासात अमर होशील" असा आशीर्वाद दिला. मग काय त्यावेळी इतर सगळ्या रेनडिअरने मिळून yeppee असा जल्लोष केला. दुकानांमध्ये सांताक्लॉजच्या इतकाच मान छोट्याशा रेनडिअरलाही दिला जातो. रुडॉल्फ तर सगळ्या लहान मुलांच्या गळ्यातला ताईत झाला आहे.

मंडळी, आता थोडेसे विषयांतर करते. १९५८ साली "सुखाचे सोबती" नावाचा चित्रपट आला होता, त्याला संगीत दिले होते श्रीनिवास खळे यांनी आणि त्यातली गाणी सिद्धहस्त कवी गदिमांच्या लेखणीतून साकारली होती. त्यातलेच एक गाणे होते आशार्जीच्या आवाजातले "एक तळ्यात होती" हे मराठी रसिकांचे अतिशय लाडके गाणे...

एका तळ्यात राहणारे आणि दुर्देवाने आईपासून दुरावलेले एक छोटेसे कुरूप पिल्लू ज्याला इतर बदकांची पिल्ले जवळ करत नाहीत, खेळायला घेत नाहीत, सारखी हेटाळणी बिचाऱ्याची. हे कुरूप पिल्लू आधी खंतावते, रडते, हिरमुसते. पण एके दिवशी पाण्यात चोरून चोरून स्वतःचेच प्रतिबिंब पाहताना मात्र त्याला काळात की अरे मी तर खूप वेगळा आहे. आपल्याला सतत हिणवणाऱ्या या बदकांपेक्षा सुंदर नि शुभ, नीरक्षीरविवेकबुद्धी असणारा मी तर राजहंस आहे, साक्षात विद्येची देवता सरस्वतीचे वाहन! अहाहा, मी या बदकांसारखा सामान्य नाहीच मुळी!

वाचकहो, जगाच्या दोन धुवांवर शब्दबद्ध झालेल्या या अप्रतिम गीतरचना! साधारण अर्ध्या शतकापूर्वी रचलेल्या नि रसिकांची खूप दाद नि प्रेम मिळवलेल्या. पण त्यातून प्रतिबिंबित होणारे सत्य मात्र वैशिवक! एखाद्याच्या असामान्यत्वामुळे स्वतःच्याच जातिबांधवांकडून धुडकावले जाणे आणि नंतर स्वत्वाचे भान झाले की याच बांधवांकडून उदो उदो होणे!

माझ्या लेखी रुडॉल्फ त्या मानाने किंचित जास्त भाग्यवान असा की त्याला सांताच्या कृपेचा परिस्पर्श झाला नि अमरत्वाचे वरदान मिळाले. राजहंसाला स्वतःला थोडेसे अधिक झगडावे लागले. अंतर्मुख व्हावे लागले आणि स्वतःचे आत्मभान जागवावे लागले. ही दोन गाणी,

त्यातला आशय व मतितार्थ यांची आंदोलने मनात सतत चालू होती आणि जेव्हा शेवटचा गाभा हाती लागला व मला नेमक्या शब्दात व्यक्त करता आला तेव्हा अंतर मनात खूप काळ रुंजी घालणारे बासरीचे आवर्तन समेवर येऊन पूर्ण झाले होते!

या लेखाचा मूळ विषय असणाऱ्या या दोन्ही गाण्यांच्या यू-ट्यूब लिंक उपलब्ध आहेतच, जरुर ऐकाव्यात!

श्रद्धा कुलकर्णी

चुका

चुकीच्या वेळेला चुकीच्या गोष्टी चुकूनही घडल्या तरी त्या चुकीच्याच होतात.
बरोबर काय? आणि चुकीचं काय? हे त्याचं तो पण सांगू शकत नाही.
त्या गोष्टी दैवावर सोडून द्यायच्या असतात

हीच खरी माणसाची परीक्षा असते
आयुष्यात सर्वच गोष्टी बरोबर असतात का?
चुकीच्या गोष्टी पण कधी कधी बरोबर होतात ना!

माणूस कधी दुसऱ्यांसाठी काही करायला जातो तेव्हा पण चुकीचा होतो
स्वार्थासाठी करतो तेव्हा पण चुकीचा असतो

प्रेम पण चुकूनच होत आणि चुकीच्या माणसावर पण चुकूनच होतं
प्रेमात पडलेल्या माणसाच्या हातून सर्वात जास्त चुका होतात
धडपडत चाचपडत त्याच्या जीवनाच्या दिशा असतात

सरळ रेघेत आयुष्य जगण्याला त्याचा नकार असतो
म्हणून
चुका होतात शिकण्यासाठी माफ करण्यासाठी
आणि एकाप्रकाराने आपलं आयुष्य वाढवण्यासाठी,
एकमेकांना समजून घेण्यासाठी

देवाच्या दरबारात त्या माफ असतात
कारण त्याचा हेतू असतो निर्मळ आणि भावनिक

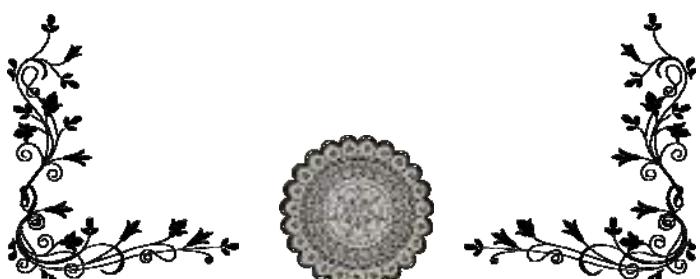
चुकून प्रेम नसलेल्या माणसाच्या समोर आला तर तो पापाचा घडा असतो
जन्म मरण हे चक्र जर त्याच आहे तर वहा सर्व चुका त्याला
बरोबर करायची किमया पण त्याच्याच कडे आहे बघा.....

फुलं उधळून काहीही होत नाही
आपल्या पाप पुण्याचा घडा भरला की
त्याच सुदर्शन फिरायला लागत
त्याच्या पुढे नतमस्तक व्हायाच
आणि पुढच्या जीवनाची वाटचाल पुन्हा सुरु करायची
आरती लोटलीकर

* * *

अंतरीचा आत्मा

देह बुद्धी जाणावी खरी तो अंतरीचा आत्मा
प्रभूच्या दयेचा आधार तो जीवनी असावा
सांभाळ ह्या जीवनी आधार तो मनाचा
मनातच तो एकरूपी आत्मा भगवंत तो भेटला
सखीचा तो श्रीकृष्ण द्रौपदीचा पण तो सखा
तादाम्य असेल तसा भोवताली तो शोभेल जसा
देह बुद्धी शुद्धी करूनी सजवावा विचारांनी तो
अंतरीचा आत्मा
आरती लोटलीकर

ANGOLKAR 4 SMILES ORTHODONTICS

A PROMISE TO KEEP YOU SMILING SINCE 1991

CONVENIENT • AFFORDABLE • EXPERIENCED • HIGH TECH

We offer many convenient payment plans including the recently launched "PrePayCare" option for as low as \$ 69/per month. This plan is offered in affiliation with PrePayCare Inc. (www.PrePayCare.com)

GET STARTED ON YOUR NEW SMILE TODAY!

3 Convenient Office Locations

Seattle
(206) 523-6327

Issaquah
(425) 392-0980

Tukwila
(206) 246-9656

Style-At-Iz
Personal Stylist @ fingertips

Coming Soon!

Sign up @ <https://styleatiz.com/> to be an early adopter!

चीटर टीचर्स!

Teachers room मध्ये आपण दोघेच आहोत असे पाहून पाटील सर हळूच थोरात मँडमच्या शेजारी जाऊन बसले. मँडम थोड्या लाजल्या, इतक्यात सरांनी त्यांचा हात आपल्या हातात घेतला आणि एका दमात म्हणाले, "आज भेटायचे ना संध्याकाळी? मी प्रीतम लॉज मध्ये एक खोली बुक केली आहे".

मँडम काही बोलणार इतक्यात बाहेरून मुलांचा घोळका गलका करत गेला, मँडम लगेच आपला हात सरांच्या हातातून सोडवत लटक्या सुरात म्हणाल्या, "सर, आपणच असे बहकल्यासारखे वागायला लागलो तर या मुलांवर कोण संस्कार करणार?" तेवढ्यात कुलकर्णी मँडमपण आत आल्या आणि दोघांचा मूळ बघून पटकन हसत हसत बाहेर निघून गेल्या. आता मात्र थोरात मँडमना स्वतःचा राग यायला लागला. आपल्या दोघांचे चाळे स्टाफला कळतायेत हे दोघांनाही कळत होते पण वळत कुणालाच नव्हते.

थोरात मँडम: हे असे किती दिवस लपत छपत भेटायचे? याचा काहीतरी सोक्षमोक्ष लावलाच पाहिजे ना?
पाटील सर: हो, मी बघतोय काहीतरी सोय.
मँडम: आणि हे घरी कळले तर किती अवघड होईल.
सर: त्यांना अंदाज आलाच असेल की आणि तसे बघायला गेले तर माझ्या बायकोला माहितीच आहे हे सगळं, राहता प्रश्न राहिला आई-बाबांचा, त्यांचं कसं करायचं हाच मोठा प्रश्न आहे.

बायकोला माहित आहे म्हंटल्यावर मँडम गालातल्या गालात हसल्या, तेवढ्या घंटा झाली आणि दोघेही भानावर आले. तासावर जाता जाता सर म्हणाले, ७ वाजता पोचा तिथे, मी वाट पाहेन, मँडमनी मान डोलावून होकार दिला.

सायंकाळी बरोबर सातच्या ठोक्याला दोघेही प्रीतम लॉजबाहेर भेटले, तेथील मँनेजरही आता दोघांच्या ओळखीचा झाला होता, त्याने गेल्या गेल्या हातात चाव्या ठेवल्या, त्या घेऊन दोघेही रुमवर आले.
मँडम: आज तुम्ही दुपारी कुठे दिसला नाहीत?
सर: थोडं काम होतं, म्हणून अर्ध्या दिवसाची रजा टाकून बाहेर गेलो होतो

मँडम जरा फुगूनच म्हणाल्या: आम्हाला न सांगता? कारणच तसं होतं, सर मँडमना मिठीत घेत म्हणाले. त्यांनी हळूच आपली बँग उघडली आणि मँडमसमोर कागदपत्रे नाचवत खुशीत म्हणाले, "आज सकाळी म्हणत होता ना मँडम असे किती दिवस लपून छपून भेटायचे? हे पहा, आजच दोन खोल्यांचा ब्लॉक बुक केला, ६ महिन्यात पझेशन मिळणार. एका खोलीत आई-बाबा आणि एका खोलीत आपण दोघे राजा राणी, आणि ती चाळीतली खोली भाड्याने देऊन टाकायची".

मँडमच्या डोळ्यात आनंदाश्रू मावेनासे झाले, लग्नाला वर्ष झाले तरी चाळीत राहत असल्यामुळे दोघांनाही असे लपून छपून भेटावे लागत असे त्यामुळे ते महिन्यातून एकदा तरी न चुकता असे भेटत असत. आता त्याची गरज नव्हती, विचार करत करत दोघेही एकमेकांच्या मिठीत कधी विसावले हे त्यांचं त्यांनाच समजले नाही.

विरेंद्र पाटील

कलाकार - इशा क्षीरसागर

खिचडी ते पोंगल

माझा जन्म पुण्यातला. १५-२० वर्षांपूर्वी अमेरिकेत आले आणि आता सिअँटलमध्ये स्थायिक झाले. नवरा इथे भेटला, मुलेही इथेच जन्मली. माझा नवरा तामिळ आहे. लोक छान आहेत, कुटुंब प्रेमळ आहे. आम्ही दोघांनी जेव्हा लग्न करायचे ठरविले तेव्हा आई-बाबा, बहिणी, सगळ्यांनी मला सांगितले, मुलगा चांगला आहे, घरचेही चांगले असतील, पण इंटरकास्ट, इंटरस्टेट लग्न त्रासदायक असतात. मला वाटले, किती फरक असणार कल्चरमध्ये?

पण हळू हळू लक्षात आले की किती फरक असतो आणि कसा त्रास होतो. स्वयंपाकापासून सुरुवात होते. त्याच्या घराच्या स्वयंपाकात सगळ्या गोष्टी ओळ्या. ते खातातसुदधा ओळ्या ताटात. मला आवडते आणि पोंगल सारखी लागते म्हणून मी एकदा मुगाची खिचडी केली. नवरा मला विचारतो गेव्ही कुठे आहे? आता मुगाच्या खिचडी बरोबर तूप, लिंबू, पापड सोडून दुसरे काही खातात हेच मला माहित नाही!

माझ्या लग्नाच्या वेळचा किस्सा सांगते. त्यांच्या मंगळसूत्राला थाली म्हणतात. त्याला एक बाजू टोचक होती. त्यामुळे मी आपोआपच ती बाजू वर ठेवली टोचू नये म्हणून. नंतर माझ्या चुलत सासूबाईंनी सांगितले की तू थाली उलटी घातली आहेस.

मी पहिल्यांदा त्याच्या आजी-आजोबांना भेटले, तेव्हाची गम्मत सांगते. मी अर्धवट Jet-lag मध्ये होते. जेव्हा आम्ही चेन्नईपासून तिरुवण्णामलायीला गेलो. सकाळी ९ वाजता आम्ही घरातून बाहेर पडलो आणि घरोघरी फिरत होतो नातेवाईकांना भेट. मला शंका यायला लागली की बहुतेक हे अख्खे गावाचं त्याच्या नात्यातले आहे. असेलही खरंच! मी मनातल्या मनात विचार केला. आमच्या चेन्नईच्या घरी जवळजवळ "कमीतकमी क्षमतेचा" चा कायदा आहे असे मला वाटत. दोन बेडरमध्या घरामध्ये कमीत कमी ७-८ माणसे कायम राहत नसतील तर माझ्या सासूबाईंना गुदमरायला होते. जितकी जास्त माणसे तितके बरे. नक्कीच, हे सगळे गावाचं त्याच्या नात्यातले असणार अशी माझी खात्री झाली. आम्ही त्याच्या आजी आजोबांकडे बसलो होतो.

माझ्यासमोर आजोबांशेजारी एक वयस्कर गृहस्थ बसले होते. त्यांनी मला तोडक्या मोडक्या English मध्ये प्रश्न विचारायला सुरुवात केली. तू कुठली? किती शिकली? घरी कोण आहे? आई-बाबा कुठे असतात? बाबा कुठे काम करतात? रिटायर्ड असतात? मग पेन्शन आहे? भाऊ नाही? एक १०-१२ प्रश्न झाल्यावर मी मनातल्या मनात खूप आठवण्याचा प्रयत्न केला की हे कोण आहेत? ज्या अर्थी ते इतके खोदून प्रश्न विचारात आहेत, त्या अर्थी ते नक्कीच ह्याचे चुलत किंवा मामे आजोबा असावेत.

शेवटी, आम्ही जायला निघालो, बाहेर आल्या आल्या मी अधीरपणे नवऱ्याला विचारले, मी ज्यांच्याशी इतका वेळ बोलत होते ते तुझे कुठले आजोबा आहेत? तो म्हणाला, ते काही आपले नातेवाईक नाही आहेत. इथेच गावात राहतात ते.

आता लग्नाला १५ वर्ष होतील, माझी आता भीड चोपलीये. मागच्या ट्रीपमध्ये मी थाली (मंगळसूत्र) घेऊन जायला विसरले. पुण्याहून चेन्नईला जाताना मी एक खोटे आणि छोटे डिझीनेर मंगळसूत्र घातले. घरी पोचल्या पोचल्या माझ्या सासूबाईंनी आणि चुलत सासूबाईंनी हात लावून विचारले हे काय? मी मंगळसूत्र म्हटल्यावर त्या दोर्घीना हसूच आवरेना.

असा झाला आहे माझा प्रवास गेल्या १५ वर्षांत मुगाच्या खिचडी पासून पोंगलपर्यंत! कधी हसरा, तर कधी बोचारा!

प्राजक्ता घाटपांडे

कलाकार - काव्या चंद्रसेकर

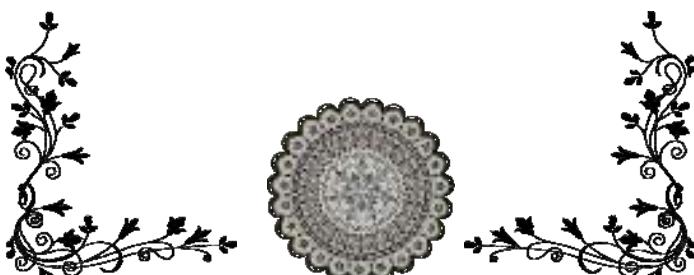
कलाकार - यश बोरसे

I am a trader and I sell...

I am a trader and I sell...
 The colors of a rainbow,
 and fragrances from flowers that gracefully grow!
 I gather fluff from clouds
 for all of you in the crowd.
 I collect the twinkle of stars,
 and the pure nectar in silver jars.
 I'll save you some sunshine,
 and raindrops that are simply divine.
 In my pocket I have the gold from leprechauns,
 and the melody to songs.
 I bring the smile of the moon,
 and the sweet sound of a loon.
 If you shed a tear
 I'll give you some joy and a cheer.
 So come on to my store,
 I assure you, it isn't a bore.
 Only one thing for sure I wouldn't sell in any nation
 You have to travel with me in my IMAGINATION!!!

Tanisha Kshirsagar

Vidyachi Paane

Ingredients

Defrosted grated fresh coconut 2 cups
 Sugar 1 1/2 cup
 1/2 cup milk
 10 fresh vidyachi pane
 1 tsp ghee or tup
 1/2 tsp cardamom powder

Procedure

Wash vidyachi paane, grind it with milk to fine paste. Mix coconut sugar and paste together. Heat the mixture together on a medium heat, stir it till it starts leaving edge and forms a ball. Turn off the gas. Spread it on a greased plate, cut it immediately, separate it after few hours. Store it in a airtight container and refrigerate for longer shelf life.

For naral + Jambjul wadi

Instead of paan paste use defrosted deseeded jambhal, per your taste approximately 1/3 cup pulp for 2 cups of coconut. Rest procedure is same.

* * *

Makyache Sandan

Ingredients

2 fresh sweet corn cobs finely grated (or you can use 1 1/2 cup defrosted sweet corn, coarsely ground)
 3/4 cup idli rava
 1 cup fresh coconut
 3-4 green chillies finely chopped
 1 tbsp Slightly roasted jeera
 Handful of Chopped cilantro
 1 tbsp grated ginger
 Salt and lemon juice to taste.

Procedure

Mix all the ingredients and set aside for 15minutes. Put water in the idli vessel and bring it to boil. You can use any other steamer as well. Take the corn cob cover or leaves apply some oil and put about 1and half tbsp of the above mixture and fold properly. (As shown in the pic) Put all the folded "sandan"pockets in the idli stand and cover the lid.cook for 10-15 minutes. If you are using frozen corn just grease the idli mould and steam it directly. Enjoy it hot with coconut chutney or ghee.

Deepali Jodh

Important Medical Information

I am giving short summary for basic recommendations which every person should be aware of. These recommendations are based on Center for Disease Control (CDC) and American academy of family physicians.

IMMUNIZATION

TD/TETANUS DIPHTHERIA
Booster every 10 year.

ZOSTER VACCINE

One dose over 60 years. This is a very important vaccine to consider getting. It protects one from infection called herpes zoster (also called shingles). This can be a very painful and prolonged infection. The infection is due to the same virus which causes chicken pox in young age. If you had chicken pox as a child, this virus can remain dormant in your body and act up later in life as herpes zoster which is a very painful rash due to infection along the route of sensory nerves and may last for 4-6 weeks and also leave chronic pain called neuropathy.

FLU VACCINE

This vaccine should be taken every year. Something to know about flu shot is that it is not same every year. The vaccine consists of attenuated virus which is expected to be prevalent in the area for the incoming season. There is also a stronger version of flu shot to protect seniors over 65.

PNEUMO VACCINE

Normally one injection after 65 yrs. If someone has risk factor or chronic illness like Diabetes, COPD, or history of smoking, then you should get the pneumo vaccine. First dose is given at 60 and then a booster after 65. This vaccine protects from serious bacterial infections which can cause serious pneumonia in the elderly.

HEPATITIS A VACCINE

Recommended only for patients with risk factors such as medical, occupational, lifestyle etc.

HEPATITIS B VACCINE

Recommended for people working in risky environment and lifestyle.

SCREENING EXAMS

LIPID PROFILE

Includes total cholesterol, HDL, LDL. Ideally this should be done after fasting for accurate reading.

HYPERTENSION

Hypertension screening is very important for all seniors as this can be a cause for several heart diseases. If random blood pressure is high, it is very important to see your primary care doctor and get a five-day blood pressure check to make a diagnosis of hypertension. If your blood pressure is on the higher limit of the normal range several times, then you need to do some lifestyle changes before you get on prescribed medications. These measures include diet, exercise, and elimination of salt from your diet.

DIABETES MELLITIS

All overweight people and people with strong family history should ask their primary care doctor to screen for diabetes. Any fasting blood glucose above 126 is considered in diabetic range per definition. Any random blood glucose over 200 is abnormal and you do need a follow up with your primary care physician. This does not mean you need medication right away but at least need a follow up every few months to make sure your diabetes is not getting worse. Diabetes is a very bad disease to have due to lot of diabetic complication one may face if it is not controlled. Worst complication of uncontrolled diabetes is chronic kidney disease where one may end up with renal dialysis.

COLON CANCER

Indeed a very important screening recommended to start at 50 years of age. Colon cancer is a very preventable disease and colonoscopy is the procedure to make sure you don't have precancerous polyps. The procedure takes only few minutes, though preparation may be over night but worth it to screen for a very preventable cancer. If anyone in your family has had colon cancer, then do talk to your doctor because screening may be started sooner than 50.

BREAST CANCER

This is very important for females. There is lot of talk as to when one should start with mammograms. CDC recommendation is to start at 50 years and do it annually. If you have mother or sister with breast cancer, then screening should start 10 years sooner than age they were diagnosed to have breast cancer.

OSTEOPOROSIS

All menopausal women should get a baseline screening for osteoporosis. Women who have gone through menopause at early age tend to be more at risk of

osteoporosis so talk to your primary care doctor about this test. Osteoporosis puts you at risk for bone fractures due to thinning of bones.

AORTIC ANEURYSM (FOR MEN)

If you have been a smoker then you should be screened for aortic aneurysm after 65. This is again a silent problem where one may not have any symptoms but the bubble on the aorta (one of the main arteries in your body) can burst causing hemorrhage.

THYROID

Routine screening for thyroid is not recommended unless you have some symptoms. These are basic screening and recommendations for each person. However, if you have other symptoms then please talk to your doctor so you could be screened accordingly.

Dr. Shaila Kode

Tilgul Ladoo

Ingredients

2 cups of Til
¾ cup of brown sugar
Light corn syrup 1/2 cup
Coarsely roasted peanuts (optional) as per taste

Procedure

On a medium heat, make Syrup of brown sugar in a pan by adding little water. Check the syrup with your finger for the consistency by taking it in a spoon. It should be one string consistency. Add corn syrup. Turn off the heat after the corn syrup heats. In a separate bowl mix the til and coarsely grinded roasted peanuts. Add the sugar syrup little by little into this mixture & stir it. Once all the ingredients are well mixed make small balls (Ladoo)

Aai Angolkar

मन आनंद तरंग रौप्य महोत्सवी दंगा

Swagath

14504 NE 20th ST, Bellevue, WA 98007 | (425) 214-5800 | (425) 644-3262

INDIAN GROCERIES | RESTAURANT | EVENT CATERING | WHOLESALE

Skating

Ever since I can remember, roller skating has been a part of my life, and after devoting nearly ten years to this sport, I have found true freedom to be myself within the confined walls of the rink. Yes, the medals matter, and so do the lessons of commitment and dedication, but more than anything, skating uncovered a passion within myself that I never knew existed.

It started at a birthday party in the 2nd grade with me clinging to the railing, terrified to let go. With some encouragement from the local coaches, I left the railing behind and felt true exhilaration as I glided on the wooden floor- a feeling that to this day has never left me. The rink has become my second home. From countless hours of practice and toil, to thousands of hard falls, to disappointments beyond compare, skating went from being just a hobby to being my way of life.

My passion for skating required me to be at the rink day in and day out, making the sacrifices, stress and physical commitment, along with mental exhaustion, all worth it. The words, "I can't, I have practice" became my mantra, but there was no place I would have rather been. In the summer, when most people were relaxing at the beach, I was at the rink. Spending over twenty-five hours a week training, practicing twice a day, and driving over 20 miles to the rink became my association to summer break. On the rare occasion that I could enjoy the outdoors, my partner and I were practicing lifts on a tennis court at the park. To improve our strength and endurance, we started going to the gym together and working with our personal trainer. We sought out assistance from coaches around the world, including the Italian roller skating legend, Danilo Decembrini. Overcoming all the language barriers and instead just speaking the language of skating, we worked with him to develop our content, expressions, and most rewardingly, learn how World champions are made.

Traveling across the country for skate camps and competitions, we took advantage of every possible chance to skate in front of judges and large audiences, including in local showcases and large-scale productions, such as Snowflake Lane in 2016. As featured skaters for the first time ever in this production, my partner and I performed a 20-minute routine to Christmas carols every night from Black Friday to Christmas Eve, on a concrete "ice skating rink."

The culmination of all these efforts brought me to where I am today, as ten-time National Champion and two-time member of team USA. The experiences of competing at the World Championships in Italy and

China, walking into the stadium wearing our red, white and blue sweats and breakfast in the lobby with the Australians will forever be ingrained in my memory. Although all my life's training came down to only a short four-minute routine, these experiences served as a reminder of the rewards of perseverance and dedication, and pushed me to continue with the sport.

Looking back over the years, I have come to recognize all the valuable life lessons that skating has thrown my way. This sport taught me to learn from my failures and put them behind me, instead of dwelling on them. It taught me that only perfect practice makes perfect, and this meant not doing an item till I got it right, but doing it until I could not get it wrong. Every day, I would push myself to go a little faster and jump a little higher. All these things showed me the true meaning of work ethic and dedication, and these are the virtues I know will stick with me for the rest of my life, in whatever setting I am in.

Skating opened my eyes to what it means to love something so wholeheartedly, that despite the number of times I thought about quitting, my heart pushed me to continue. This sport has been my identity for so long, molding me into the individual I am today, and as I move on to college, I will take with me perseverance, drive and discipline. It is said that every person needs a 'third place' in addition to their home and work/school. I am one of the fortunate few, who at a very young age, has found my 'third place' at the skating rink.

Isha Harwalkar

Chirote

Ingredients

Maida - 1 cup
Fine rawa-1/2 cup
Toop / ghee for mohan - 3 tbsp melted
Pinch of salt
Warm milk for kneading.

For sathi

Rice flour (2 tbsp) and ghee as needed

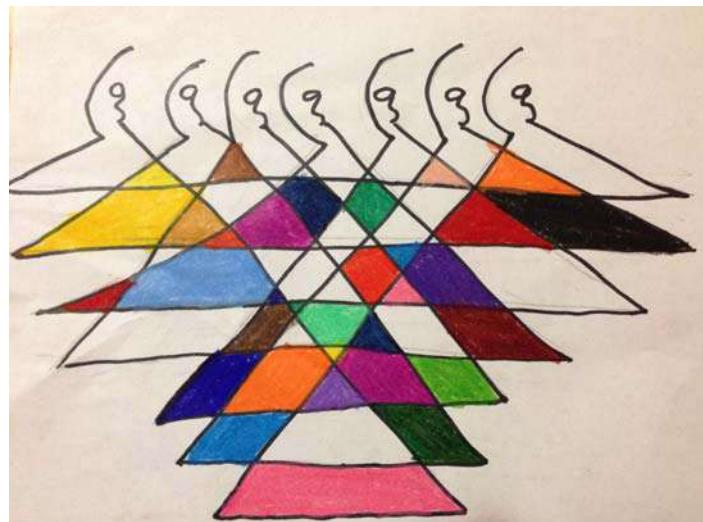
For syrup

2 cups sugar
Saffron and 1 cup water

Procedure

Mix fine rawa, salt with milk very loose and keep it aside for an hour. Add All purpose flour to this mixture to form tight dough. Knead very well rolling in all the ghee. Keep it aside for another hour. Divide dough into small balls. Mix satthi- (ghee and rice flour) and mix it vigorously to make it fluffy, consistency shall be such that you can easily spread it with knife. Boil sugar and water together to make 2 strings syrup. Add flavoring agents of your choice. I prefer saffron and cardamom. Add bit of lemon after it cools down to avoid crystallization. Roll the balls to make flat rotis. You will need 3 rotis at a time. Place one roti, apply sathi, then cover with another roti, repeat this one more time. Now you have 3 rotis stacked together, roll them to form a log. Cut approximately 1 inch squares. Flatten them or shape them as needed. If you like rose shapes open up the layers gently to form desired shape or roll them flat by not opening them up. Deep fry in ghee or oil on a medium heat. Do not fry on high heat. Satha tends to make oil or ghee smokey after few rounds and you do have to change the oil to fry. When they are warm soak them in warm syrup for half an hour. Garnish them with nuts of your choice or saffron strands.

Deepali Jodh

कलाकार - इशा क्षीरसागर

कलाकार - दीपाली जोध

Happiness 1st

Work hard, achieve success, then you'll be happy, or so we're told growing up. Then there comes a time in life happens the personal and professional realization, we need to **BE HAPPY IN ORDER TO SUCCEED**. The relationship between happiness and success may be common sense, but common sense is not all that common. For employees, professionals or anyone who wants to be happy, following is a plan for growing happiness, and reaping success.

The Magnificent 7 of Success

Seek Happiness

Until the 16th century, most people believed the Earth was at the center of the universe and the sun revolved around it. Then Copernicus showed the opposite was true, and changed the way humans understand the universe. For generations, people have thought they could be happy only after they were successful; today, psychologists are showing that happiness is the foundation for success. There are simple ways for boosting happiness every day, including meditating, exercising, finding something to look forward to, and performing acts of kindness.

"There are simple ways for boosting happiness every day."

Change the Balance

Two children are sitting on a seesaw. One youngster is heavier, but the two can keep the seesaw balanced by having the bigger one move closer to the center of the seesaw. In the same way, our power to maximize our potential depends both on how much power we believe we have, and the mindset that lets us generate the power to change. If your mindset is negative, it will stand in the way of success. However, it's possible to change a negative mindset into a positive one by adjusting our outlook so we can deal with what life hands us.

"If your mindset is negative, it will stand in the way of success."

Find Positive Patterns

It's said that when all you have is a hammer, everything looks like a nail. Similarly, an individual with a negative mindset can get stuck in the habit of seeing everything in a negative way. The mindset may stem from the person's work: an English tutor who spends all day

correcting people's grammar may keep doing that at home. But constantly searching for the negative undercuts creativity, raises stress levels, and lowers motivation and ability to accomplish goals. Solution is to retrain our brains to look for the positive instead.

"Constantly searching for the negative undercuts creativity, raises stress levels, and lowers motivation and ability to accomplish goals."

Bounce Back

No one gets through life without facing the occasional crisis or hardship. For some, the best possible scenario would be finding themselves back where they started in their old, familiar life, post-crisis. For others, misfortune leads to increasingly negative outcomes and their lives are worse than before the crisis. There is an idea of a Third Path, one that takes us from a setback to a place where we are tougher and more competent than before. To find that path, try reinterpreting events in a more optimistic way. Imagine you have a client who represents a fair amount of revenue for your company, but he's "high maintenance." That client abruptly withdraws his business. Yes, you're left scrambling to make up for lost revenue, but you also have the opportunity to find new clients, and maybe they'll be easier to deal with. Or perhaps your work hours are cut back. While that means less income, you could see it as freeing up time for classes to sharpen your skills.

Start Small

Remember Zorro, the rumbustious masked outlaw fighting for the defenseless? Zorro wasn't born able to swing from a chandelier while brandishing a sword. Instead, he first learned to control his sword within a small circle and worked up from there. In the same way, if we first focus our efforts on more attainable objectives, we gain a feeling of control that's vital to performance. Say you're months behind on filing expense reports. Instead of setting an unrealistic goal—like clearing the backlog by tomorrow—set a small, achievable one. Decide that by the end of the week, you'll have filed one report. Then next week, you'll file another. Earmark time each day just for this one task.

"...if we first focus our efforts on more attainable objectives, we gain a feeling of control that's vital to performance."

Remove the Roadblocks

We all know there are things we should do

differently—exercise more, eat better, learn a new skill. Knowing these things are important isn't always enough to get us started or to keep us going. We take the path of least resistance, perhaps by flopping down in front of the television instead of going for a run. Instead of relying on willpower—and feeling guilty when that isn't enough—we should focus on removing the barriers to change. If we can cut 20 seconds off the time it takes to start the goal activity, we have a better chance of following through. For instance, someone I knew wanted to rekindle the habit of playing his guitar daily, but after three weeks he had managed only four practice sessions. The 20 seconds it took to get the guitar out of a closet was just too much and he usually gave in to the temptation to watch television instead. So he bought a guitar stand, set it up in plain view, and found himself practicing more often.

Stay Connected

Our relationships are the single best investment we can make in fostering our happiness advantage. What distinguishes the happiest people from all others is the strength of their relationships. When things get tough in the workplace, many people retreat into isolation. Nothing is more crucial to our work performance than connecting with those around us. Instead of turning inward in a crisis, the most successful people hold on tighter to their social support system.

“Our relationships are the single best investment we can make in fostering our happiness advantage.”

To summarize, use these helpful thoughts and behaviors to create mental to-do lists of common-sense things that would improve your lives, and reap happiness and success.

Vinay Kshirsagar

कलाकार - अर्चना साठ्ये

Learn and perform Indian classical (Kuchipudi), Bollywood, Bhangra, Fusion & Contemporary dance forms in an empowering and nurturing environment from experienced dance coaches and visiting field experts.

4148 148th Ave NE, Redmond WA 98052
www.pcipseattle.com

मायबोली

ओॅनलाईन
गणेशोत्सव गुलजोहर आशारज्ज गालिसिवा

जराठी उद्योगक गढ लेखालालिका

महिला
दिन
सका
सर्वेक्षण
सोंग,
आळुमिंद
आठोऱ्य
काळ
पार्स
शिव्य
सात्यकाम
लेखन
सर्वांगी

**भाषा मवाठमोळी
हव अंतकी फुलावी,
घेऊन द्याव क आली
उद्याव मायबोली!**

सातावा
वेकिंग
इनिहाल
सांगाव
पिंडाव
टांडोखल
प्राणांची
प्राप्ती
आया
उत्तिरव
साठोन्य
संगढुवी
अंदावाई
रेक्टी
तंत्र
पिंडुल
तांबा
वागु
आलोदे
राजकारण

असारवाती
मराठी भाषा दिन
संगीत
क्रीडा
मराठी
वित्रपट
बाटक
हितणुज
तुष्युम
तावडा
अर्वा
जातुदिन
चकवला
प्रताजाताव
रंगीवेरंगी
दिशेच
सलाजाळारण

**गेली १९ वर्षे
अव्याहत
चालू असलेला
ऑॅनलाईन
महोत्सव..**

www.maayboli.com

मायबोलीशी नात सांगानाच्या जगभरच्या चाऊलखुणा..!

www.facebook.com/Maayboli

MOHIT'S MUMBAI MASALA & SHILP ENTERTAINMENT

PRESENT

Fir Le Aya Dil

A Soulful Evening of Bollywood Melodies

NIHIRA JOSHI-DESHPANDE

HRISHIKESH RANADE

PRAJAKTA JOSHI-RANADE

"with a band of India's topnotch musicians"

KEDAR PARANJPE | DARSHANA JOG | VIKRAM BHAT | AJAY ATRE | AMIT SOMAN

LIVE IN CONCERT

19 MAY | 6 PM

Lake Washington High School Performing Center, Kirkland

FOR MORE INFORMATION

Mohit - (425) 286 7247